

Slovenski

PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. av. velj. na leto.

Štev. 9. V Celovcu 15. septembra 1883. XXXII. tečaj.

Pridiga na mali Šmaren.

(Dvojna pot k Mariji; gov. J. Glb.)

„Bližaj se jej s celim srcem in ohrani
nje pota z vsem trudom.“

(Eecl. 6, 27.)

(Konec.)

Jes vem, ti misliš, saj bom v smertni uri spovednika poklical, se mu skesano spovedal, prav globoko k Bogu zdihnil in — dobro bo! Pa kaj? to bo vse le prisiljeno in prekasno, in korenina hudobe ti bo vendar le še v srcu ostala. Čas pokore ti je potekel. Pa porečeš, saj vendar vsaki dan s kratko molitvico se Bogu, Mariji, angelju varhu in vsem svetnikom priporočim. Tudi to ti ne bode veliko hasnilo. Zakaj vidim te, da se z eno roko v bratovščino Marijino zapisuješ, z drugo pa Jezusa moriš; z eno nogo se Mariji priklanjaš, z drugo pa po nečistosti brodiš in sveto rešujo kri teptaš; s svojim jezikom zdaj na Marijo kličeš, kmalo pa se proč oberneš, strašno preklinjaš, nad bližnjim rotiš in satansko lažeš. Moj prijatelj! smešno se mi dozdeva, da te slišim k Mariji moliti: „Prosi za nas grešnike“, in te vidim prostovoljno se v grehih valjati; te vidim moliti: „Odpusti nam naše dolge“, pa ti bližnjemu odpustiti nočeš. — Prijatelj, da! ti hodiš po ternjevi poti, pa ta te ne bo pripeljala k Mariji, ampak k hudiču v pekel; ako hočeš k Mariji in po nji k Jezusu priti, moraš tisti ternjevi pot hoditi, kterege ti je zaznamovala Marija, kateri obstoji v voljnem vdanju v voljo božjo v vseh okoljščinah tvojega življenja. „Kaj bi nas zamoglo“, pravi sv. Ciprijan, „tukaj na zemlji z večimi zaslugami in v nebesih z večjo slavo obogateti, kakor, da s poterpež-

ljivostjo vse križe prenašamo?" Poterpežljivost nas posvetuje, naše duše zveliča, ona nam da moč, da v nekaljenem miru križ od Boga naravnost nam poslan, namreč bolezen, uboštvo, kakor tudi zopernosti od bližnjega vzročene, preganjanja, obrekovanja, razžaljenja voljno prenesemo. Misel, vse kar me zadene, pride od Boga, je bila, ktera je oserčevala Marijo v žalosti, oserčevala bo tudi tebe; in ker sta Jezus in Marija vse bolečine in terpljenja, vse zaničevanja in zasramovanja iz ljubezni do tebe prenašala, ali se ne spodobi, da bi tudi iz ljubezni do njih tvoj križ z voljo prenašal? Tolikanj bolje, ker veš, da le križevi, ternjevi pot v nebesa pelja, da ternjevi pot ti predira vhod v Marijino serce! Dalje ne zna nobena druga stvar velikost zaslužnja z voljo prenešenih zopernost bolj ceniti, kakor Marija, kakor je sama razodela sv. Brigiti rekoč: „Neizrekljivo bogata zaslug bo duša, ktera križe življenja voljno prenaša, in ta zaklad zaslug jo dela mojemu sercu ljubo in drago v očeh mojega sina.“

Ljubi kristjani! to je tedaj dvojna pot k materi Mariji, pot priporočila in pot zaslug, pot cvetlična in pot ternjeva, ktere nasledovati blagovolite!

Sklep.

Preljubljeni v Kristusu zbrani! Marija je nekdan mladenču, kateri jo je vsaki dan s kratko molitvico počastil, pa zraven vedno v ostudni pregrehi živel, rekla: „Pojdi, očisti svoje serce, operi svojo dušo — posnemaj moje čednosti, in vse terpljenja voljno prenašaj, vsaki dan svojo voljo v božjo voljo izroči, in vesela bom tvoje priporočila in molitve blagoslovila!“! Mladeneč stori tako, in dušo pogube reši.

Iz tega se pač učimo, da kdor hoče od Marije blagoslovljen biti, mora dvoje opravljati, namreč serce z lepimi čednostmi kinčati in vse križe in težave od Boga poslani z voljo prenašati — to je: cvetlično in ternjevo pot hoditi. Prosim, kako bi Marija utegnila človeku mati biti, kateri ima Boga očeta sovražnika? Kako bi Marija nespokornežu pomagala, kateri njenega Sina vedno hudobno križa? Kako bi Marija za malopridneža prosila, kateri tempelj sv. Duha v sebi razdira? Kako bi zamogla nad njim dopadenje najti, ako ni z lepimi čednostmi okinčan? Naka to ne sme več tako biti! Mi se hočemo ovediti! Marija! mi hočemo „cvetlično“ pot do tebe! Mi hočemo vse križe in težave voljno prenašati, hoditi hočemo „ternjevo“ pot do tebe!! Pa jojmene! debela solza se iz Marijnega očesa po njenem milem obrazu pocedi, strašen glas se čuje, da večina nazočih poslušalcev še vedno v sercu sklenilo ni, hoditi cvetlično pot Marijnih čednost, da večina hoče le še dirjati po široki poti proti grehu v peklenski brezen, da večina se hoče tudi nadalje ugihati ternjevega pota, ki k Mariji pelja, da, kakor dosihdob, hoče še

nadalje v gerdi nejevolji, mermranju, preklinjevanju nadlog in težav preživeti!!

Ako je to res, potem mili Bog odtegni svoj mili obraz, pravični sodnik govori pravico, žalostna Marija prekolnita ljud, naj se pogubi, ker tvojih potov nasledovati noče! — Pa, oh Marija, nikar! saj je sedanji ljud že tako nesrečen! Saj se hočemo spokoriti, hočemo tvoje pota hoditi! Sprosi pri pravičnem sodniku nam milost!!

Kristjani! veselite se! Marija se tužnim srcem trepetaje bliža prestolu Najvišega, troedinega Boga s solzami v očeh prosi: „Milost, milost grešnikom na zemlji! Saj je med njimi vendar še deset pravičnih in ako jih ni, se pa jes za nje darujem! Bog Oče! vdari mene, svojo pokorno hčerko! Bog Sin! vdari mene, tvojo ljubeznivo mater! Bog sv. Duh! vdari mene, svojo predrago nevesto! Oh samo grešnikom prizanesi, in daj jim čas se spokoriti in moje pota hoditi!! Glej njih serca so presunjene, njih terden sklep je se poboljšati, in moja pota hoditi!“ — Da, preljubi! mi se danes zaprisežemo, hoditi cvetlično in ternjevo pot k Mariji, in naj nas stane še toliko truda in znoja, še toliko muk in težav, vse hočemo voljno prenesti, samo da do Marije in po njej k Jezusu v nebesa pridemo! Ti pa, mila naša mati Marija! pomagaj nam, da spolnimo ta svoj terden sklep. Podpiraj nas s svojo gnado, stori nas močne, da bomo čistost, modrost, ponižnost, pokorščino, poterpežljivost, ljubezen, usmiljenje in vse tvoje čednosti posnemali; vse križe in zopernosti voljno prenašali; vedno cvetlično in ternjevo pot, ktere k tebi peljate, hodili, po smerti k tebi in po tebi k Jezusu v večne nebesa dospeli, ter s teboj vred se veselili na vseh vekov veke! Amen.

Pridiga za XIX. pobinkoštno nedeljo.

(Le malo jih je izvoljenih; gov. A. L.)

„Veliko je poklicanih, le malo pa izvoljenih.“
(Mat 22, 14.)

V v o d.

Kaj da današnje sv. evangelje pomenja, lahko spoznamo. Kralj je Bog, kralj nebes in zemlje, ki vabi Jude in nevernike v cerkev. V tej cerkvi vsem ponuja neizmerne milosti, dobrote in pomočke za večno zveličanje. Iz tega se razvidi, da Bog želi, da bi vsi brez razločka zveličani bili, in po besedah sv. Petra (2. Petr. 3, 9.) „Bog noče da bi kateri pogubljeni bili, ampak da bi se vsi k pokori povernili.“

Ali bo pa Bog pri vseh ta svoj ljubeznjivi namen dosegel? Ali bodo vsi ljudje zveličani, ker Kristus sam reče v današnjem sv. evangelju: „Veliko jih je poklicanih, malo pa le izvoljenih.“ Kristjani, premislimo danes nekoliko bolj te Jezusove besede, da ne bomo lahkomi seljno živeli, ampak s strahom in trepetom delali za svoje zveličanje. Rečem torej: Le malo jih bo zveličanih; to nam priča

- I. Bog sam, in
- II. življenje ljudi.

I. del.

Gotova resnica je, da judje, neverniki in krivoverci ne bodo zveličani, razun ako niso sami krivi svoje zmote. Ker zunaj cerkve ni zveličanja. „Kdor cerkve ne posluša,“ t. j. kdor ne veruje in ne stori, kar cerkev zapove, „ta, reče Kristus naravnost, naj ti bo kakor nevernik in očiten grešnik.“ (Mat. 18, 17.) Ne govorim torej danes od tistih, ki so zunaj katoliške cerkve, ampak od otrok božjega kraljestva, od katoliških kristjanov in rečem, da od tih jih bo le malo zveličanih. To nam priča Bog sam po sv. pismu, to nam pričajo cerkveni očetje.

1. Že v sv. pismu starega zakona beremo več podob in prilik, ktere nam pričajo, kako malo jih bo zveličanih. Bog sam primerja pri preroku Izaiju (Izaija 17, 5—6 in 24, 13.) število izvoljenih s klasjem, katero po žetvi po njivah ostane, z oljkinim sadjem, katero še na oljki ostane, potem, ko se je drevo otreslo, (s evetjem, katero vendar še na drevju ostane, potem ko ga je zgodnja slana posmodila). Pomislite, kako malo klasov še na njivi ostane, potem ko je snopovje domu spravljeno, kako malo sadja še na drevju ostane, potem ko je skerbní gospodar drevo otresel. In glejte, tako je po besedah Gospoda z izvoljenimi. Kedar bo Bog na sodnji dan dobre od hudih ločil, bomo v svojo grozo spoznali, kako malo jih bo na desni, skoro vsi pa na levi stali. Da te prilike zares majhno število izvoljenih pomenijo, nam pričajo tudi cerkveni očetje to. Hieronim pravi: „Izvoljenih bo tako malo, kakor malo sadja ostane na drevesu, potem ko so ga otresli.“ Kar pa je za nas še bolj grozovitno, je, da je Bog v tih prilikah nas katoliške kristjane mislil, ker on ne govori od več polja, ampak od enega samega polja, ne govori od več dreves, ampak od enega samega drevesa. S tim nam pokaže, da ne govori od krivovercev in nevernikov ampak od nas, od kristjanov ene, prave katoliške cerkve.

Memo tih prilik nam sv. pismo mnogo drugih pove, v kterih nam pokaže, kako malo kristjanov bo zveličanih. Šestkratsto tisuč Izraelcev je šlo z Mojzesom iz Egipta. Vsi so šli v obljubljeno deželo Kanaan, da bi tam prebivali. Koliko pa jih je tjekaj prišlo? Od šestkratstotisuč samo dva, Jozue in Galeb, vsi drugi so v pu-

čavi pomerli. Ravno taka se bo s katoljskimi kristjani zgodila, „ker to, pravi sv. Pavelj, se nam je v izgled zgodilo (1. Kor. 10, 6.) Jezus Kristus nas je sicer sužnosti greha otel, vsi smo poklicani v obljubljeni deželo v nebeško domovino. Pa kakor so večjidel vsi Izraeljskega ljudstva po potu poginuli, in niso videli dežele, kjer mleko in med teče, tako zgreše tudi večjidel kristjani svoj večni cilj in umerjo v večno pogubljenje.

Iz teh izgledov že lahko posnamete, da ne bo samo velik del ljudi sploh, ampak tudi velik del katoljskih kristjanov pogubljenih. Se hočete te strašne resnice še bolj prepričati, pomislite še nekatere besede Jezusa nekoliko bolj.

Večkrat je Jezus resnobne besede ponavljal: Veliko je poklicanih, malo pa izvoljenih.“ Na zemlji živi veliko ljudi, okolj tisuč milijonov. Vsi ti so za nebesa poklicani. Vsi imajo po božji volji zveličani biti. Lahko je torej Jezus rekel: „Veliko je poklicanih,“ t. j. vsi ljudje, kar jih je na zemlji, bi imeli zveličani biti. „Le malo pak, pristavi le malo jih je izvoljenih“, to je, od 1000 milijonov ljudi jih bo le malo v nebesa prišlo prerajtano je, da jih vsake 3 minute sto umerje. Koliko tih sto jih bo zveličanih. Morebiti vse sto. Ne, ker Kristus reče: „Le malo, morebiti 90, 80, 70? ne, ker to bi bilo večjidel, Kristus pa reče: Le malo. Morebiti 50? Ne ker to bi bilo ravno pol. Kristus pa reče: Le malo. Morebiti od 30 do 40? Tudi ne, ker to bi bilo veliko. Kristus pa reče: Le malo. Veliko je poklicanih, malo pa izvoljenih. Če rečemo: Le malo od sto jih bo zveličanih, se komaj sme reči deset, k večjem 20. Ako jih torej vsake 3 minute 100 umerje, se jih tih sto 80 do 90 pogubi in le 10 do 20 zveliča. Se pa dalje vpraša: Ali bodo med temi zaverženimi tudi katoljski kristjani? Gotovo jih bo veliko. Katoljskih kristjanov je na zemlji okoli 200 milijonov. Ker je vseh na zemlji 1000 milijonov, je torej še okoli 800 milj. taci, ki niso naše katoljske vere. Med timi so gotovo nekteri, ki niso sami krivi svoje zmote in imajo resnične želje Boga prav poznati in tudi natanjko po svoji vesti žive. Od taci ne smemo misliti, da bodo pogubljeni, ampak od taci si misliti zamoremo, da prejmejo kerst želja, kateri je človeku za zveličanje zadosten. Če torej Kristus reče: „Veliko je poklicanih, malo pa izvoljenih,“ moramo te besede na katoljske kristjane obrniti in reči, da bo tudi katoljskih kristjanov več pogubljenih, kakor zveličanih. To poterdi tudi sv. Avguštín, ko reče: „Zdaj so v cerkvi dobri s slabimi pomešani, sodni dan pa bo očitno, da jih je scer veliko poklicanih, malo pa izvoljenih.“

V sv. evangelji primerja Jezus cerkev semenu, ki na čvetero zemljo pade. Eno seme pade na pot, eno na skalo, eno v ternje in eno samo v dobro zemljo. Tri dele semena se torej pogubi, in samo en del sad obrodi. Tako je tudi lahko, da se bo tri dele kristjanov pogubilo in le en del zveličal, kar sv. cerkveni učeniki nam še bolj poterde.

2. Sv. Krizostom je enkrat v Antiohiji pridigal in med drugim to-le rekel: „Koliko vi mislite, jih je v našem mestu, kateri bodo zveličani? Strah me je izgovoriti, in vendar moram: Med toliko tisuč jih ne bo sto zveličanih. Ker kako strašno spridena je mladost! Kako zanikerni in leni so odraščeni. Nihče ne skerbi za svoje otroke, nihče ni za Boga vnet in lepih izgledov ni več.“ Tako je govoril sv. Krizostom v mestu, kjer je bilo več 1000 katoličanov. Računi na sto kristjanov komaj enega, da bo zveličan. Tako govori tudi sv. Gregor: „Snidemo, shajamo se v cerkvi, da je polna, pa Bog ve, kako malo jih bo izvoljenih? In sv. Avguštin piše: „Gotovo je, da jih bo o primeri s pogubljenimi le malo zveličanih.“ Sv. Bazilij iz Cezareje, sv. Hieronim in z njimi veliko družih cerkvenih očakov terdi, da bo več pogubljenih kot zveličanih.

Take pričevanja sv. pisma in cerkvenih očetov nas popolnoma prepričajo, da zmed toliko ljudi na zemlji, zmed toliko katoliških kristjanov jih bo le malo zveličanih. Kako pomilovanja vredni so torej kristjani, ki lahkomiseljno naprej žive in se za večnost ne zmenijo! Če tudi Bog želi, da bi bili zveličani, če jim tudi prizanaša, in jim je usmiljen, se vendar po vsi pravici skleniti zamore, da bodo na sodni dan med nesrečno druhaljo vekomaj pogubljenih. „Veliko je poklicanih itd.“ Kakor se morebiti nam čudna ta resnica zdi, je vendar gotovo ako drugič premislimo življenje ljudi, kako katoliški kristjani žive.

II. del.

Ako bo toliko ljudi, toliko kristjanov pogubljenih, ni Bog tega kriv, ampak ljudi sami. Vsi imamo prosto voljo, da zamoremo pobožno živeti, ali pa ne. Bog dodeli slehernemu toliko milosti, kolikor mu je je potreba k pobožnemu življenju. Pa veliko jih zametuje to božjo milost. Omadežajo svoje življenje z grehi in so leni v dobrem, in se s takim življenjem vekomaj nesrečne store.

1. Odprimo sv. pismo, povsod beremo, da od nekdam je bil greh kriv pogubljenja. Lucifer in njegovi tovarši so samo tako dolgo nebeško veselje vživali, dokler so bili pravični, sveti. Kakor hitro pa so se od Boga ločili in grešili, jih je Bog z nebes v peklenski brezen vergel. Torej piše sv. Peter (2. Pet. 2, 4.): „Bog angeljem, ki so grešili, ni zanesel, ampak jih je s peklenskimi verigami v pekel potegnil, in terpljenju izdal.“ In kakor je božja ostra pravica z ošabnimi angelji storila, tako je delala vse čase s hudobnimi ljudmi. Pomislite na človeški rod o času Noeta, pomislite na prebivalce Sodome in Gomore, pomislite na jude v Jeruzalemu. Vse je Bog zavolj njih pregreh strahoval in pogubil. Tako se zgodi z vsakim grešnikom, ki se z resnično pokoro zopet z Bogom ne spravi. „Ako se ne boste spokorili, pravi Jezus sam, večna resnica, boste vsi ravno tako pogubljeni.“ (Luk. 13, 5.)

Kristjani! kakošno pa je naše življenje? Je li čisto in neomažežano? Ali je šla preč od nas vsaka krivica in hudobija? O da temu ni tako! Pri nas razsaja sedmeroglava pregrešna kača, in ostrupi s svojim strupom vsak stan, vsako starost, možke in ženske. Povsod vidimo neizmerno obražtanje samega sebe, napuh in dopadljivost, nikjer pa ne vidimo prave ponižnosti. Vidi se terdoserčna lakomnost, ki le nase misli, in bližnjega zatira. Kamorkoli se človek ozre, zadene na nečistost, pregrešne družbe, hudobne znanja, zadene na ljudi, ki (v požrešnosti sami sebi strežejo, v igranju,) razuzdanju in posvetnem veselju dragi čas (in premoženje) zapravljajo, (sebi in svojim dolgove nakopujejo.) Povsod čertenje in nevoščljivost, in nikjer odkritoserčna prijaznost; povsod prepir, sovraštvo in nikjer prave ljubezni do bližnjega. Lenoba v dobrem merzlota, do nebeških reči, nikjer ni pravega veselja do božjih reči. — Če se ozrem na božje in cerkvene zapovedi, ki jih Bog tako natanjko spolnovati zapove, vidim v svojo žalost, kako prederzno jih večjidel vsi prelomljujete. Slaba je vera in veliko jih nima od kerščanstva družega, kakor golo ime, da so kristjani. Preklinjate Boga in sv. zakramente, se pridušujete pri veri, prisegate po krivem, rotite, po krivem pričate, lažete in goljufate, bližnjega opravljate in obrekujete. Dneve Gospoda, praznike in nedelje skrunite s pijančevanjem, kvartanjem in posvetnim izuzdanjem, ter služite take dni hudiču, ne pa Bogu. Stariši, gospodarji in gospodinje skerbe bolj za neumno živino v štali kot za neumerjoče duše svojih otrok in poslov. Otroci in družina ne vedo več za pokorščino, hodijo po pregrešnih potah in žive nečisto, hudobno in razuzdano. O kje ste ljubeznjive čednosti, čistost in sramožljivost! Ni ju več pri kerščanskem ljudstvu. Ja tako žive večjidel vsi, hodijo pot mesa in le prav malo jih je, ki se še ne uklanjajo posvetnemu maliku. Če se vprašamo, kaj bo Bog s takimi grešniki storil? To bo ž njimi storil, kar je storil s prevzetnimi angelji in zmeraj s hudobnimi ljudmi, — nebesa jim bo zaperl, v ktere nič omadežanega ne pride, in jih vergel v večno prekletje.

Naj se nikar grešnik z mislimi ne tolaži, da se bo še pozneje poboljšal in rešil svojo dušo. „Pekel, reče cerkven učenik, je poln taci, ki so se poboljšati hotli, pa se niso nikoli poboljšali.“ Če se mislite, prederzni grešniki, poboljšati, zakaj se zdaj ne, zakaj nakladate greh na greh? Ali ni tako odlašanje pokore in spreobrnjenja očitno znamenje vaše nespokornosti? Če ste pa nespokorni, grešite zoper sv. Duha, storite greh, od kterega Jezus sam reče, da ne bo tukaj ne tamkaj odpuščen. In bodi si: ti rečeš, se bom že še poboljšal. Kdo pa ti je porok, da ti bo Bog čas zato in gnado dal? Ali te ne more Bog kakor nesramnega Onana pri grešnem djanji iz sveta poklicati? Ali misliš, da ti Bog gnade, v ktero prederzno grešiš, ne more odtegniti? Ali misliš, da je Bog vselej pripravljen, te sprejeti, kedar se bo tebi zljubilo? O kako se moti, kdor tako misli! Zgodi pa se lahko, da bo Bog vam s tisto mero vračeval, s

ktero mu vi merite, da se bo od vas obernal, in vas pustil v grehah umreti. Samo nekaj grešnika oteti zamore, namreč ako se precej in v resnici spreobrne in poboljša. Kdor pa v grehah terdovratno živi, je v strašni nevarnosti. Sv. Avguštin pravi: „Zmed sto grešnikov, kateri odlašajo se spreobrniti, ne bo ne eden zveličan.“

To je torej prvi vzrok, da jih bo toliko pogubljenih. Nakladajo greh na greh, in nikoli jim v misel ne pride se zares spreobrniti. Kako bi zamogli taki zveličani biti?

2. Od druge plati pa jih je morebiti še več, ki seer ne žive ravno hudobno, opuste, zamude pa tisto dobro, kar bi po zapovedi storiti imeli. In zavolj tega opušenja dobrega, ravno zavolj te zamude dobrega, ravno zavolj te lenobe v božji službi jih bo mnogo pogubljenih. Jezus Kristus večkrat reče, da nebesa so plačilo, v ktere se samo s trudom in terpljenjem in zatajevanjem samega sebe pride. Ko je enkrat eden učencev Jezusa vprašal: „Gospod, je li malo tih, kateri bodo zveličani?“ mu je Jezus odgovoril: Prizadenite si skozi ozka vrata noter iti, zakaj povem vam, veliko jih bo skusilo noter iti, pa ne bodo mogli. (Luk. 13, 23—24.) Jezus hoče reči: Kdor hoče zveličan biti, se ne sme nobenega truda bati, se mora zmiraj zatajevati, in vse, kar je njegovemu zveličanju na poti, serčno premagati. Ravno to poterdi na drugem kraju: „Nebeško kraljestvo silo terpi in le silni ga nase potegnejo. (Mat. 11, 12.) Kakor mora vojskovodja vso vojsko zbrati, ako hoče terdno mesto premagati, tako moramo tudi mi vse moči napeti, ako si hočemo nebesa pridobiti. Kdor roke križem derži, ga bo to zadelo, kar je lenega hlapca, veržen bo namreč v vnanje teme.

Pomislimo zopet, kako je v tej reči z nami? Za telo, za časne reči pač večjidel vsi skerbé. Delajo od jutra do večera, preterpe vročino in mraz, žejo in lakoto. Kaj pa se stori za neumerjočo dušo? Kaj za srečno večnost? Malo ali celo nič. Molitev se opušča, zanemarja iz zločnosti ali posvetnih opravkov božja služba ob nedeljah in praznikih, božja beseda se ne posluša, in k sv. zakramentom pristopiti se odlašča od dne do dne. Toliko priložnosti dobro storiti se opusti in živi naprej razmišljeno in merzlo za Boga in svojo dušo. In taki kristjani, kateri svoje serce zmiraj na svet in posvetno blago navezujejo, bi z zvestimi hlapci v vinogradu Gospodovem enako plačilo večnega življenja prejeli!? Nikakor ne. „Ker obilno plačilo, uči sv. Avguštin, se doseže le z velikim trudom.“

Sklep.

Če je torej gola resnica, da velik del ljudi v samih grehah in hudobijah svoje dni preživi, in še večji del se za Boga in božje reči nič ne zmeni, ali le prav malo, ni čuda, ko Kristus reče: „Veliko je poklicanih in le malo izvoljenih!“ Ker ljudje sami s svojim pregrešnim življenjem nebesa zapravijo in se pogreznejo v večno

pogubljenje. Naša fara šteje čez 1060 duš. Ako vsi od danes naprej Bogu resnično služite, boste vsi zveličani; — le eden ne bo pogubljen. Če se boste pa hudobijam uklanjali, dolžnosti zanemarjali, v nespokornosti do konca terdovratni ostali, boste vsi pogubljeni; — le eden ne bo zveličan. Življenje in smert, nebo in pekел je v vaših rokah, kar volite, bote prejeli, prejeli za vso večnost. Amen.

Pridiga za XX. pobinkoštno nedeljo.

(Od bolezni.)

„In ga je prosil, da naj pride doli, in ozdravi njegovega sina; začel je namreč umirati.“
(Jan. 4, 47.)

Vvod.

Dvojna bolezen človeški rod zadeva, dušna in telesna; sploh vsak človek to okuša, naj že na veličastnem tronu sedi, ali pod slamnato streho prebiva. Telesne nadloge nam veselje grenijo in časno življenje krajšajo, dušne bolezni pa, to so pregrebe, nam posvečujočo milost božjo jemljejo in nas ob večno življenje spravljajo. Jezus, naš Zveličar, je prišel obojni bolezni ozdravljat, truplo od časne bolezni, dušo pa od grehov, kakor iz današnjega sv. evangelja vidimo. — Šel je iz Jeruzalema, kjer je na velikonočnih praznikih bil, skoz Samarijo v svoje domače kraje, ter je prišel na Galilejsko. Po celi deželi je že slovelo, kako je v Kani vodo v vino spremenil, koliko bolnikov je ozdravil in koliko čudežev storil; od vseh krajev so ljudje za njim hiteli, njegove sv. nauke poslušat in telesnega zdravja prosit. Tudi v današnjem evangelju slišimo skerbnege očeta za življenje svojega sina prositi, in usmiljeni Jezus, čigar veselje je bilo, ljudem pomagati, ni samo njegovega sina od hude merzlice ozdravil, ampak tudi očeta je k pravi veri poklical in mu živo zaupanje na božjo vsegamogočnost v serce vtisnil.

Ljubljeni poslušalci moji! tudi nas bo dobri Bog prej ali poznej z boleznijo obiskal, zato je potrebno, da se že prej na njo pripravljamo. Če bomo takrat iskali zdravil, je mogoče, da prave pomoči ne bomo našli. Da bi si torej vsako bolezen, ki nas zadene, na korist obrnili, poslušajte moje današnje poučénje:

I. Ako hočemo iz bolezni, s katerimi nas Bog obiskuje, kaj koristiti zadobiti, moramo stanovitno poterpežljivost imeti, kar bom pokazal v I. delu;

II. gledé konca bolezni pa nam mora vse eno biti, ali ozdravimo ali umerjemo v II. delu.

Ta dva nauka vam bom danes razlagal, preden pa začnem, vas prosim za navadno poslušanje.

I. del.

Največa nesreča za bolnika je nepoterpežljivost, zakaj bolezen škoduje le truplu, nepoterpežljivost pa truplo in dušo nesrečno stori. Ako tedaj želiš, o človek! da ti bo bolezen k pridu, nikar ne godernjaj, voljno poterpi in premisli le tri resnice: Božja roka me je zadela, Bod nad menoj moje grehe tepe, na sodnji dan bom spet vstal in svojega Boga gledal. — Ne bodi neumen in nikar ne misli, da ti je sovražen človek bolezen naredil ali ti zacopral, — to so vraže ali prazne vere, in velik greh zoper prvo božjo zapoved. Bog sam, ki ima življenje in smert v svoji oblasti, on ti je bolezen poslal in nikdo drugi, zakaj sv. Duh govori: „Dobro in hudo življenje, smert, uboštvo in bogastvo, vse pride od Boga.“

Premisli drugič, da ti je Bog bolezen poslal iz gole ljubezni do tebe, da bi ti svoj dolg plačal in božji pravici zadosti storil; zakaj naši storjeni grehi so naši dolgovi, poterpljenje v bolezni pa je gotov denar, s katerimi jih plačujemo in zaslužene kazni odkupujemo. Boljše pa je, uči sv. Avguštin, tukaj celo življenje najhujše bolečine imeti, kakor na unem svetu samo eno uro terpeti. — „Bolezni so vice, pravi častitljivi učenik Beda, ako jih le voljno in poterpežljivo prenašamo.“ Hotel Bog, da bi si to zapomnili in k sercu vzeli vsi tisti, ki mehko in veselo življenje črez vse ljubijo, za svoje grehe pa s prostovoljnimi spokornimi deli se pokoriti, nimajo nobene skerbi; gotovo tedaj ne bi godernjali in tožili, kedar jih Bog s kako boleznijo obišče, temuč za veliko srečo bi deržali, da imajo priložnost, svoj veliki dolg poplačati, in spoznali bi s sv. Gregorjem, da nam Bog dobroto skaže, kedar nam bolezen pošlje.

Kar nas pa v bolezni še bolj poterpežljive storiti mora, je na dalje to, da bolezen ni samo kazen za greh, ampak tudi zasluženje nebeške krone večnega veselja; in jes ne morem izgovoriti, koliko zasluženja si tisti pridobi, kateri bolezen voljno prenaša. — Moj sin, je rekel svoje dni star puščavnik svojemu mlajšemu tovarišu, ki mu je tožil, da je bolen, če si ti dobro zlato, boš se v bolezni poskusil, ako pa si z žindro obdan, boš se v bolezni očistil. — Zatorej se goljufaš, o človek! ako v bolezni žaluješ, ker ne moreš k sv. meši iti, ne božje besede poslušati in svojih navadnih molitev opravljati; goljufaš se, ako nevoljno tožiš in zdihuješ: „Moj Bog! kako nesrečen sem; dnevi, tedni in mesci preidejo in nič dobrega ne storim!“ Ljubi moj! ali se ti to nič dobrega ne zdi, če božjo voljo spolnuješ? Bog te hoče bolnega imeti, tedaj ne zahteva od tebe ne dolgih molitev, ne obiskovanja cerkva, ne terdega posta,

ampak le poterpežljivost hoče; če tedaj voljno terpiš, je zadosti. Dobro storiti ne obstoji samo v tem, da Bogu po svoji volji, po svojem dopadenju služiš, služiti mu tudi moraš po njegovi volji. Ne glej na to, kar zdrav človek stori, ampak le dolžnosti bolnikov izpolni, voljno terpi, kar ti Bog naloži, in veliko plačilo boš si zaslužil.

Če pa vse to, kar sem do zdaj povedal, ni zadosti, v tvojem sercu čednost poterpežljivosti obuditi, tedaj pa obrni svoje oči na britko martro in poglej svojega zavoljo tebe na križu razpetega Odrešenika; jes namreč ne zastopim, kako bi mogel človek biti nepoterpežljiv, ako svojega križanega Boga pred očmi ima in gleda. Kaj so vse človeške bolezni, če jih z Jezusovim terpljenjem primerjamo? Ali so morebiti naše bolečine večje, kakor so njegove bile? Ali je naša žeja v vročini večja od njegove žeje na križu? Ali so naša zdravila bolj grenka, kakor je bil žolč in jesih, kterega je on piti moral? Ali je naša postelja bolj terda, kakor je bil križ, na katerem je on visel? In vendar je on vse preterpel radovoljno in z velikim veseljem, mi grešniki pa, ki nismo drugega, kakor večnega terpljenja vredni, bomo tedaj mi godernjali, tožili ali celo uro našega rojstva kleli, če nas Bog s kakošno boleznijo obišče? O sramota za kristjane! kako moremo upati, da bo nam Jezus v smertnih težavah na strani stal, če ga v terpljenji nočemo posnemati. Spomni se, o človek, opominjam te z besedami sv. Pavlja, spomni se na Jezusa, da tvoje serce ne bo obupalo; misli na njegove rane, na njegove bolečine, na njegov križ, in kmalu boš nehal godernjati in tožiti ter boš radovoljno terpel. — Potem pa se tudi moraš v božjo voljo vdati in na ozdravljenje in smert pripravljen biti; od tega pa v .

II. delu.

Kar zadeva konec bolezni, sem že rekel, mora nam vse eno biti, ali ozdravimo ali umerjemo. S temi besedami nočem reči, da človek ne bi smel nobene skerbi za svoje zdravje imeti, ampak samo prevelik strah pred smertjo vam odvzeti želim; zakaj tisti, ki pri vsaki misli na smert že bled postane, bo težko ob pravem času s svojim premoženjem račun naredil, in je v veliki nevarnosti, sv. zakramente, ali celo ne prejeti ali z nevredno ali premajhno pravico. Ta prevelik strah pred smertjo je vzrok, da več ljudi umerje, brez priprave, ne da bi vedeli, kako mora kristjan umreti. Vse to odverniti, ni boljšega in drugega sredstva, kakor da človek v bolezni svojo voljo popolnoma sklene z božjo voljo, da mu je vse eno ali ozdravi ali umerje. — Bote pa morebiti rekli, da je težko v tak stan se postaviti; jes pa pravim, da ni tako težko, ako človek le te dve resnici prav premisli; prvič, da nobenemu izmed nas ni tukaj ostati, ampak da bomo vsi zaporedoma umerli; drugič, da

mora to naša prva in edina skerb biti, da bi enkrat v nebesa prišli. Če ti je tedaj smert k zveličanju tvoje duše, zakaj bi se bal umreti in zakaj bi za zdravje prosil?

Boš pa rekel, da hočeš po zadobljenem zdravju vse drugače živeti in ojstro pokoro za svoje grehe delati. Ali vse to so lažnjive obljube, katere boš kmalu pozabil. Prišel boš spet med hudobni svet in našel boš ravno tiste nevarnosti in priložnosti, v katerih si poprej tolikokrat grešil; in jezik bo spet po stari navadi preklinjal, klafal in bližnje opravljal; oči boš spet pasel po nevarnih, prepovedanih rečeh; ušesa bodo spet poslušale, česar ne bi imele nikdar slišati; roke bodo spet segale po tujem, krivem blagu, in serce bo spet polno nekdanjih, v boleznih malo zatertih, potem pa spet oživljenih grešnih misli. Vsakdanja, žalostna skušnja nas uči, da ta ali uni ravno tiste pregrehe, katere je v boleznih tisučkrat prekel, po boleznih spet doprinaša, in slobodno mi verjamete, če rečem, da izmed sto grešnikov se z boleznijo komaj eden poboljša.

Vzglede pravega izročena v božjo voljo nam je dal sv. kralj David. Ko ga je njegov puntarski sin iskal, da bi ga umoril, si je vso skerb in mujo dal, da bi njegovim hudobnim rokam ušel; on je bežal, se skrival in celo vojsko skupaj spravil, zraven pa je vendar rekel: „Ako mi hoče Bog pomagati, bo dal mojim vojščakom moč in serčnost, in sovražnik mi ne bo mogel škodovati; če pa je pri Bogu sklenjeno, da bom nesrečna žertva hudobije svojega sina, ne branim se, kri in življenje dati; naj stori tedaj Gospod, kar je njemu dopadljivo.“

Tako, kristjani moji! mora bolnik misliti, tako govoriti, tako storiti; slobodno ima skerb in mujo, da spet zdravje zadobi, zraven pa mora tudi reči, kakor David: O Gospod! moje serce je pripravljeno; stori z menoj, kar ti dopade. Če me za vrednega deržiš, moje prošnje mi uslišati, ter daš zdravilom moč, da spet ozdravim, pripravljen sem svoje življenje podaljšati; ako pa hočeš, da je k mojemu pridu konec mojega življenja, sem tudi pripravljem smert storiti, da bom te prej v nebesih gledal, vžival in večno ljubil.

Ali najde se dosti ljudi, pravi sv. Krizostom, ki se hitro hudovati začno, če jih kaka bolezen zadene. Oni sicer težave preterpijo, pa brez vsega dobička. Kaj tedaj delaš, o človek, ki svojega dobrotnika in Odrešenika s svojo nevoljo žališ? Ali ne vidiš, kaj s tem izgubiš? Ali misliš s svojo hudovoljo svoje nadloge pomanjšati? Še le povejšaš jih in svoje bolečine pohujšaš. Sv. Lidvina je osem in trideset let najhujše bolečine terpela, pa je vesela hvalila Boga, da jej je dal nebesa si služiti; zakaj terpljenje sedanjega časa, pravi sv. Pavelj, ni veliko proti prihodnji časti, ki se bo nad nami razodela. Sv. Terezija je v svoji boleznih, ki je sedemnajst let terpela, vedno Jezusa prosila: Gospod! daj mi terpeti ali umreti. — Ti pa kerščanska duša, tolikokrat nevoljno vprašaš, zakaj te Bog

toliko terpeti pusti. „Zato, odgovarja ti sv. Krizostom, da svoje pregrehe poplačaš, ali pa si večje plačilo zaslužiš.“

Zato vas še enkrat prav iz serca opominjam, terpimo voljno, ker enkrat bomo se zato veselili, ko bomo srečno vse prebili; ne pozabimo besed sv. Avgušтина, ki pravi: „Boljše je skoz bolezen v zveličanje iti, kakor zdrav vekomaj pogubljen biti. Amen.“

Pridiga v god sv. Mihaelja.

(Vsak lahko svojemu bližnjemu v nebesa ali v pekel pomaga.)

„Kdor pohujša kterega teh malih, ki v me verujejo, temu bi bilo boljše, da bi se mu mlinski kamen na vrat obesil, in bi se potopil v globočino morja.“
(Mat. 18, 6.)

V v o d.

Sv. evangelje, ki se bere na god v. Mihaelja, je deloma jako veselega, deloma pa jako žalostnega zapopadka. Vesel je zato, ker nam Jezus v njem kaže, koliko je pri Bogu vredna človeška duša in kako mu je ljuba, tako da je celo svojim angeljem zapovedal, da jo morajo na rokah nositi, po vseh stezah voditi in pred vsako nesrečo varovati. — Pa tudi strašen in žalosten je zapopadek tega evangelja za vsakega, ki se razuzdano vede in s svojim življenjem pohujšanje dela; joj in gorje mu na dan sodbe! za-nj bi bilo boljše, da ne bi nikoli na svetu bil, da bi se mu kamen na vrat obesil in bi se potopil v globočino morja.

Tudi med vami, ljubi moji poslušalci! so gotovo nekteri pobožni, dobri in bogaboječi kristjani, pa tudi nekteri mlačni, hudobni in morebiti že celo spačeni. Zato bom tudi jes svojo pridigo tako naravnal, da bote ve, pobožne duše! v svojem sercu potolažene in v zaupanji na Boga poterjene; vi pa, ki ste do vsega, kar je božjega, merzli in za večnost nobene skerbi nimate, bote slišali, koliko žalostnega čaka človeka, ki na Boga pozabi in po krivih potih hodi; in jes terdno mislim, da se ravno taka pridiga vjema z današnjim godom sv. Mihaelja. Tudi on se je namreč vojskoval za nebeško kraljestvo in je prevzetne angelje v peklenko brezдно treščil, zato še zdaj v svojih rokah ognjeni meč derži, s katerim bo enkrat pogubljene v večni ogenj podil. — Rečem torej: Skerbimo za svoje zveličanje, da nam čas ne odide, in pomagajmo drug drugemu, da nas peklenški sovražnik v svojo oblast ne dobi; pomagajmo si torej, pravim, in podajmo si roke, ker vsak človek lahko svojemu bližnjemu ali v nebesa ali v pekel pomaga.

Vsak lahko svojemu bližnjemu v nebesa pomaga, o tem bom govoril v I. delu; in vsak lahko tudi svojemu bližnjemu v pekel pomaga, od tega pa v II. delu.

Ti pa sv. Duh! mi pomagaj, da bom le to govoril, kar je tebi k časti, k časti sv. Mihaelja in nam vsem k večnemu življenju. Preden pa začnem, pripravite se!

I. del.

Da me bote, ljubi moji poslušalci! bolj zvesto poslušali, in to kar bote slisali, tudi v svojem srcu ohranili, hočem vam kaj v začetku povedati, kako ljuba da je Bogu človeška duša, in koliko je pri njem vredna. — Bog nas je vstvaril po svoji podobi, da bi ga spoznali, služili mu in enkrat v nebesa prišli. „Vse, pravi sv. pismo, kar vidite in slišite, kar po zemlji leze in po zraku leta, je zavoljo človeka tukaj: — vse zato, da bi število izvoljenih v nebesih napolnjenih bilo. In ko sta prva dva človeka grešila in prepovedani sad poskusila, Bog celo svojemu edinorojenemu Sinu ni prizanesel, ampak na visoki in zaničevani križ ga je pustil nabiti, da bi mi vekomaj zveličani bili.

Glej! kerščanska duša! kako neizrečeno rad te Bog ima, koliko veljaš v njegovih očeh! Povej, ali je Bog mogel več za tebe storiti? In vendar je še več storil! Celó svojim angeljcem, ki so pred njegovim sedežem in njemu strešejo, je zapovedal, da te morajo varovati, po pravem potu voditi in k dobremu opominjati. In zavoljo tega so angelji vedno okoli nas, po dnevu nas za roko vodijo, po noči pa pri naši postelji stojijo, in sv. pismo pravi da oni žalujejo in jokajo, kedar človek greši in hudo stori, in se veselijo, če se spametova in pokoro dela. In Jezus sam nam pove, da imajo angelji veliko veselje v nebesih, če kdo lepo in pobožno živi ali se prav in vredno spokori.

Glej, ljubi moj kristjan! kakor angelji tebi, tako moraš tudi ti svojemu bližnjemu v nebesa pomagati, k dobremu ga opominjati, pred hudim pa varovati. Kolikokrat imate lepo in zlato priložnost, svojega bližnjega greha odverniti, ko bi le eno besedo rekli; vi pa nočete besede ziniti in ostanete mutasti, kakor da ne bi jezika imeli. Vi fantje, postavim, veste dostikrat od svojega tovariša, kam po noči zahaja in kakošna znanja da ima. Prosite ga, če ste res njegovi prijatelji! prav lepo ga prosite, da ne bi več hodil v tako nevarnost; recite mu, da ne bo nič dobrega iz tega, in da ga bo to enkrat silno kesalo in peklo; če prej ne, pa na smertni postelji. — In ve dekleta veste dostikrat od svoje prijateljice, da se je začela na tega ali unega človeka obešati in znanje delati, ki se za njo ne spodobi. Svarite jo in recite jej: Nikar ne verjami njegovim lepim besedam in njegovemu sladkanju, ampak slovó mu daj; bodi pametna in skerbna, če ne boš britko jokala ko boš nedolžnost za-

pravila, in si ne boš več pomagati mogla. — In ve dekle! dostokrat veste in vidite, kaj se godi pri vaših tovaršicah, pa nič ne rečete. Oh nikar ne molčite, ampak prosite, svarite in opominjajte jih, in ne jenjajte pred, dokler ne vidite poboljšanja. Morebiti, da vam od začetka zamerijo in za zlo vzamejo, ali enkrat bo gotovo prišel čas, ko bodo vam hvalo vedele, če prej ne v nebesih. In da bodo vaše besede več izdale, molite zraven za tiste, ktere v nevarnosti vidite; ponižna molitev namreč oblake predira in milost božjo na grešnike in na zemljo skliče.

Zatorej ljubi kristjani! ki še kaj na Boga porajtate, molite za svoje bližnje, molite za vse ljudi. In ve, pobožne duše! ki k sv. obhajilu pristopite in Jezusa v svoje serce sprejmete, molite za vse tiste, ki nočejo Boga poznati in njemu služiti, molite posebno za tiste, ki se znajdejo v nevarnosti, svojo nedolžnost zgubiti, in če bote srečno molili, gotovo ne bo zastoj.

Pa tudi živite tako, da bodo drugi ljudje vaša dobra dela videli in nad vami lep zgleđ imeli. Ko postavim v cerkev pridete, zadržite se pobožno in nikar ne šepetajte in se ne ozirajte okoli sebe; doma nikar ne preklinjajte, ampak bodite poterpežljivi; v svoji obleki bodite ponižni in varujte se nečimernosti; s svojimi očmi ne gledajte, kar bi vam vtegnilo nevarno biti, in svoj jezik za zobmi deržite in ne govorite, kar je zoper poštenje in sramožljivost. Če bote tako storili, bote gotovo sebi in svojemu bližnjemu v nebesa pomagali.

Morebiti pa je kdo med vami, kateremu te besede niso nič mar ter sam pri sebi misli: „Kaj je meni bližnji mar; vsak naj skerbi za sebe, Bog pa za vse.“

Kdor je takih misli, naj posluša in zastopi, kar mu hočem povedati. Če tebi za tvojega bližnjega ni nič mar, tedaj tudi Bogu za tebe ni mar. Če že torej bližnjemu nočeš v nebesa pomagati, pa ga vsaj ne smeš v pekel vleči.

II. del.

Kakor peklenski duh drugo ne išče, nego kakor bi ljudi v pogubljenje spravil, ravno tako tudi tisti, ki gerdo živi, sebi in svojemu bližnjemu v pekel pomaga in si strašni odgovor na dan sodbe nakaplje. Kaj menite, kako je tistemu pri sercu, ki ktereга človeka ubije? Kako ga vest peče in grize! po dnevu in po noči nima pokoja in pred najmanjšim šumom se ves trese! Kako še le bo tedaj tistemu pri sercu, ki dušo svojega bližnjega v greh napeljuje, jo ubije in vekomaj pogubi! Oh, ljubi moj kristjan! če pomisliš: Jes sem dušo svojega brata, svoje sestre, svojega prijatelja ubil in pogubil, kako ti mora pri sercu biti? Ali moreš mirno spati? Ali se ne bojiš, ne tresesh, če pomisliš na sodnji dan in oster račun, ki te takrat čaka?

In vendar se tolikokrat zgodi, da kdo svojega bližnjega v greh zapelja, da mu nedolžnost vzame; ker dandanes se veliko pohujšanja na svetu stori. Jes vam tukaj nočem in tudi ne morem vsakoverstnega pohujšanja naštevati, ki se po svetu godi; samo to vam hočem povedati, koliko grešnega pohujšanja stori klafarsk umazan jezik. Ena sama klafarska ali nespodobna beseda je dostikrat vzrok po tisuč drugih grehov. Nihče ne kvanta, kedar je sam, ampak le takrat, kedar jih je več skupaj, postavim pri jedi ali na delu, ko v vinogradih kopate, ali njivah žanjete ali po travnikih kosite. In ko bi tudi nihče drugi ne bil zraven, kakor odraščeni ljudje, ki že vse to vejo, se jim vendar od vašega klafanja poželjenje vname ter se pri njih nespodobne želje vzbudijo, in če ravno v djanju greha ne storijo, se v sercu omadežujejo. In kdo je njihovega greha kriv, če ne vaš jezik, ki vpričo njih gerdo klafa in preklinja? Če pa so še nedolžni ljudje ali celo majhni otroci zraven, ste še veliko več krivi. Kakor se goba dostikrat od ene iskre vname, tako tudi pogostoma ena klafarska beseda vsega človeka spači in mu nedolžnost zapravi, in kakor se od strele, ki v hišo vdari, vse vname, tako tudi gerda ali nespodobna beseda lahko v človeku vso sramožljivost vkonča, in plamen grešne poželjivosti vname. Jes mislim, da naše besede v vašem sercu nobenega obstanka nimajo. Če vam pravimo, da je ošabnost greh, da židana obleka ni za vas, da so vaše tenčice, ki jih na glavi imate, zoper sramožljivost, nočete verjeti in se nosite, kakor se vam poljubi ter se celo norca delate iz poštenih deklet, ki se lepo ponižno nosijo. Če vas prosimo, da ne bi bili tako leni v božji službi, da ne bi samo v adventu in o veliki noči šli k spovedi in sv. obhajilu, ampak tudi med letom večkrat, je večjidel vse zastonj in le redke so duše, ki nas ubogajo, Jezusu in nam veselje delajo in si zaklade za nebesa spravljajo. A vam še to ni prav ter te po strani gledate in zaničujete, ter bi najrajši videli, da bi vsi bili mlačni, kakor vi.

Vem, da imate vi dovolj izgovorov; za vsako svarjenje imate besede že pripravljene, in lahkoverni ljudje vam bolj verjamejo, kakor nam duhovnom, bolj kakor sv. evangelju. — Vi pravite: poštenega veselja Bog ne prepoveduje, torej ga tudi duhovniki ne morejo prepovedati.⁴ Ali jes vas vprašam: kaj pa vi zastopite pod poštenim veseljem? Če celo popoldne, celi večer ali pa celo noč v oštariji sedite in se z vinom ali drugo pijačo zalivate, dokler kaj v vas gre; če se z drugim spolom tergate, norčujete in šalite celo o nespodobnih rečeh; če po noči voglarite in z lepimi obljubami in sladkimi besedami drugi spol v greh napeljujete, — je mar to pošteno veselje? Ali to Bog dovoli? Nikar se ne možite; to je razuzdano in nepošteno veselje, in zavolj tega vas za kazen čaka večni ogenj, iz kterega ne bote nikdar rešeni.

Najbolj žalostno pa je to, če stariši sami svoje otroke pohujšujejo; če se siu od lastnega očeta navadi pijančevati in preklinjati,

če se hči od lastne matere nauči prevzetije. Tako pohujšanje je tolik greh, da bi bilo za take stariše boljše, ko bi se jim mlinski kamen na vrat obesil in bi se potopili v globočino morja.

In tako sem vam povedal, kar sem mislil. Bog daj, da bi vam moje besede v serce segle. Ko bi le ena izmed vas ošabno oblačilo odložila in se ponižno nosila; ko bi le eden izmed vas svoje klanjanje opustil in zanaprej sramožljiv v svojem govorjenju bil; ko bi le eden na te moje besede sklenil, da bo v prihodnje bolj pogostoma k spovedi in k sv. obhajilu hodil, bilo bi mi zadosti in jes bi prav vesel bil.

Zato pa se zdaj k tebi obrnem, sv. angelj Mihaelj! ti si nekdam hudiče premagal in v pekel vergel; derži jih tudi zdaj nazaj, da ne bodo toliko ljudi zapeljali in vekomaj pogubili. Posebno pa te prosim za tiste ljube duše, ki Boga ljubijo in še svojega serca niso oskrunile: varuj in podpiraj jih tudi zanaprej, da se ne dajo zmotiti, da pridejo v nebeško kraljestvo pred obličje nedolžnega Jagnjeta, da bodo mu prepevali čast in hvalo na večne čase. Amen.

Pridiga za XXI. pobinkoštno nedeljo.

(Od priprave na smert.)

Nebesko kraljestvo je podobno kralju, ki je hotel račun delati s svojimi hlapci.*
(Mat. 18, 23.)

V v o d.

Veliko grešnikov je na svetu, ki brez vse skerbi živijo, nikoli ne pomislijo, kaj bo enkrat in menijo, da bodo oni pravici božji ušli in se tako rekoč na tihem v nebesa vkradli. V razuzdanosti do vrata gazijo in greh kakor sladko vino pijejo, pobožnost pa jim je prazna reč, češ, saj ni Gospoda črez njih, ki bi jih na račun poklical in odgovor od njihovega življenja terjal. — Ali tem bo se slabo in hudo godilo, kakor neskerbnemu hlapcu v današnjem evangelju. Ta je nemarno živel, premoženje tratil in zapravljaj, dolgove delal in na posodo jemal, kar je dobil; kedaj pa bo plačal in posodilo vernil, mu ni bilo na misli, ampak tolažil se je, da se mu bo vse spregledalo. Pa ko mu je gospod napovedal, da bo njega, njegove ženo in njegove otroke v ječo vergel, in ga ne bo prej izpustil, dokler ne bo zadnjega vinarja plačal, takrat je spoznal svojo nesrečo, je na kolena padel, prosil in jokal in poboljšanje obetal.

Glejte! grešniki in grešnice, tako se bo enkrat tudi vam godilo. Zdaj nočete verjeti, če vam kazni božje napovedujemo, in pravite, da vam le navlašč strah delamo; če vam ostro pridigamo in s pekлом žugamo, se nam posmehujete in mislite; saj jim ni prav resnica, kar pravijo, ter tako naprej živite, ne da bi pomislili, koliko žalosti vas čaka. — Ali nagloma ko blisk bo luč zasvetila, ki bo vaše hudobije odkrila, nenadoma kakor strela bo božja jeza priderla in se nad vašim truplom in nad dušo maščevala, in serdito, kakor medvedinja, katerej so mladiče vzeli, bo večna pravica nad vami sodbo sklenila. In vi, ki ste zdaj tako veseli in kratkočase črez vse ljubite, ki pred najmanjšim terpljenjem že trepečete in bežite, bote šli v neizrečeno terpljenje, v žalost, ki se ne da z jezikom dopovedati in ne s peresom popisati. In vaše truplo, v katerega ste zdaj vsi zaljubljeni, na katerega vse obesite in obrnete, kaj bo tedaj z njim, ko bo v zemljo položeno?

Dovolite tedaj, ljubi moji, da vas spet enkrat na to resnico opomnim; morebiti vam bo ravno to vaše dušne oči odperlo.

Premislili bomo v I. delu: Kakošno je človeško truplo po smerti, in v II. delu; kako se moramo k smerti pripravljati.

Ljubi moji! čudne in strašne reči nas po smerti čakajo, in vsi, kar nas je tukaj, vsi jih bomo skusili, čeravno eni poprej, drugi poznej; zato le zdaj premišljujmo in zdaj se pripravljajmo, dokler še imamo čas. Preden pa začnem o tem govoriti, vas prosim za kratko poterpljenje.

I. del.

Vi posvetni možaki, ki nimate druge skerbi, kakor za denar in premoženje, in ve nečimerne ženske, ki lepoto svojega obraza in svoja rudeča lica bolj obrajtate, kakor vse drugo na svetu, ali ste videli že kedaj mervto truplo, od katerega se je bila duša ločila? — Glava, kako je nagnjena; oči, kako so vderte; obraz je moker od smertnega pota; ustnice so blede in celi život je merzel? težek in čuden gledati. Človeka je strah, dolgo pri merliču biti. Komaj malo časa preteče, začne merlič smerdeti in zato ljudje okna odprejo in hiše kadijo, da ložej smrad prenašajo. — Zdaj te še sosedje radi imajo, žena ti je z ljubeznijo vdana in tvoji otroci te spoštujejo in se za te bojijo; ali komaj boš umerl, bodo že gledali, kdo ti trugo naredi in kdo te bo v jamo zanesel. — Kedar bodo zvonovi zapeli bo vse vprašalo: kdo je umerl? In tedaj te bodo eni hvalili, drugi pa grajali; eni bodo veseli, drugi pa žalostni; komaj bo kakih štirnajst dni preteklo, bodo pa vsi vtihnili in le malokdo se te bo še spomnil. Črez leto dni pa bo že malokdo vedel povedati, kje so te pokopali in kje ležiš.

Glej, človek! tako nehvaležen je svet, in ti si vendar ves va-nj

zamaknjen. Od jutra do večera se trudiš in potiš, od mladih nog do sivih las si miru ne daš, in po noči in po dnevu se ne uženeš. Ne vzameš si toliko časa, da bi zjutraj k svojemu Bogu vzdihnil, da bi angeljsko češčenje izmolil, da bi se katero nedeljo ali praznik k spovedi in sv. obhajilu pripravil; le kjer zamoreš kak krajcar prislužiti, kjer upaš kaj pijače ali kjer si misliš pridobiti ped zemlje, tam se mučiš in preteguješ, da kosti po tebi škripljejo. Ali kaj ti vse to pomaga? Kaj boš s seboj v večnost vzel? Ravno tam, kjer bo tvoja smertna postelja stala, kjer boš umerl in na parah ležal, bodo se kmalu potem tvoji domači smejali, jedli in pili, igrali in noreli, na tebe, na tvoje delo in tvoj trud pa ne bo nobeden več mislil. — O človek! ali ti to nič k sercu ne gre? Ali ne boš začel Bogu bolj služiti, rajši v cerkev hoditi in bolj zvesto moliti? — Ko bi te Bog zdaj k sebi poklical, kam bi prišla tvoja neumerjoča duša? S solznimi očmi se mu tedaj moraš zahvaliti, da ti je tako dolgo prizanašal, in zvesto mu obljubiti, da boš zanaprej bolj goreč za božjo čast in da boš za svojo dušo večjo skerb imel.

Pa tudi vi, ki meseno in nečisto veselje črez vse ljubite, in ga nikoli niste siti, idite enkrat k grobu, prav živo premislite gnjusobo, červe in pekel, kar na vas čaka, in slobodno mi verjamete, da se bo vaša yroča kri ohladila in vaše poželjenje nehalo. — Zdaj se nastavljate in želite, da bi vas vsak videl in se vsak v vas zagledal; po smerti pa bodo vas v ozko trugo stlačili in terdno zabili, v globoko jamo vas djali, s perstjo zagernili, in nihče več ne bo vašega zdaj tako lepega obličja videl. — Zdaj se lepotičite in prevzetno obnašate, na svoje lepo lice in na svojo mlado kožo si veliko domišljujete, razuzdanost se vam črez vse prilega, in gerdo znanje raztergati se vam zdi tako težko, kakor da bi se vam serce odtergalo. Po smerti pa bo ravno to zdaj tako cartljano truplo vse gerdo in gnjusno postalo; z vašim tolikokrat omadeževanim mesom bodo se červi redili, in čim več ti je mesa, čim bolj si rejen, več bo červov in gnjusobe; tudi po vaših zapeljivih ustih, po vašem medenem jeziku, po vašem oskrunjenem sercu, — povsod bo polno červov. Vaše zaljubljene oči in vaše zale lase vse to bodo červi požerli in še vaše kosti bodo lizali. In sčasoma bodo tudi kosti razpadle in se v prah in perst zdrobile.

Ali veš zdaj, prevzetnež, kaj bo s tvojim telesom, katerega tako neumno ljubiš, in kaj bo še le s tvojo dušo? — Vi pravite, da so nespametni tisti, ki se sramožljivo obnašajo, ki nočejo pijančevati in s sv. posti svoje hudo nagnenje krotijo; le vi ste nespametni, ki si toliko prizadevate za svoje trohljivo truplo, ki je danes tukaj, jutre pa bo morebiti že mertvo, ter mu vse dovolite, karkoli želi, svojo neumerjočo dušo pa, ki ne bo nikoli strohnela, v nemar puščate, in ž njó ravnate, kakor da ne bi vaša bila. — Zdaj še razsajate, ste urni in zdravi ter menite, da bo zmiraj tako: ali ne bo dolgo, in vse kar vam je dragega na svetu, zdravje, blago in

veselje, vse bo minulo, kakor drobni prah v močnem vetru; kaj bo pa tedaj z vašo dušo?

Zatorej ljubi bratje, ljube sestre v Gospodu Jezusu! zdaj se pripravljajmo, da nas smert ne zaleze nepripravljene, in nas ne pahne v večno nesrečo. Kako pa se moramo k dobri smerti pripravljati, podučil vas bom v

II. delu.

Blagor vsakemu kristjanu, katerega smert v gnadi božji najde, ker on pojde v nebeško kraljestvo; gorje pa tudi vsakemu človeku, katerega smert zaleze v smertnem grehu, ker on bo veržen v pekel in v večno trpljenje.

Zato se, ljubi moji; pripravljajte k smerti z dobrimi deli in sv. življenjem, in delajte pokoro, čeravno vam smert nič hudega ne očita. Pokleknite večkrat pred podobo križanega Jezusa, in kleče ga prosite za gnado in pomoč, da bi zamogli svoje pregrehe spoznati in svoje življenje poboljšati. Hodite pogosto k spovedi in k sv. obhajilu, in iz sramožljivosti ali strahu najmanjše stvarice ne zamolčite. Kaj pomaga k spovedi hoditi, pa nobenega kesa imeti in se nič poboljšati; nad tako spovedjo, pravi sv. Ambrož, se le hudiči veselijo. In kaj pomaga pri vsaki spovedi poboljšanje obetati, po spovedi pa nič boljši biti, kakor poprej? To se pravi iz Boga se norca delati in naravnost v večni ogenj hiteti.

Če vam pa vest priča, da se v svojih mladih letih niste prav spovedovali, da ste ne vredno sv. zakramente prejemali in dolgo časa v hudih grehah živeli, je vaša dolžnost, vse svoje spovedi ponoviti in popraviti, in od več let ali od celega življenja dobro spoved opraviti. Zavoljo tega premislite vsa leta svojega življenja, vprašajte svojega navadnega spovednika za svet in prosite ga, da bi vam on pomagal in vas sodil, in ubogajte njegove nauke ravno tako, kakor da bi iz božjih ust prišli. Opustite vso jezo in sovraštvo, če jo do koga imate, in ogibljite se hudih priložnosti, katere bi vas mogle v greh zapeljati. Če ste svojemu bližnjemu škodo ali krivico naredili, če ste ga okradli ali ogoljufali, če ste mu dobro ime in poštenje odvzeli, popravite in povernite vse, kolikor je mogoče. Če imate grešne zveze z drugim spolom, dajte jim slovo ter pošteno in čisto živite. In vse to se mora kmalu in naglo zgoditi in nič odlašati, zakaj čas je kratek, pravi sv. apostelj Pavelj in tisti, ki se jočejo, naj bodo, kakor bi ne jokali; kateri se veselijo, kakor bi se ne veselili; kateri svet vživajo, kakor bi ga ne vživali, in kateri imajo žene, kakor jih ne bi imeli.

Zraven pa se tudi poslužujte vseh pripomočkov, kateri vam morejo v nebesa pomagati. Hodite radi k sv. meši, in spodobno in v Bogu zbrani se ondi zadržite; željno poslušajte božjo besedo, pridige in kerščanske nauke, in jih tudi v sercu ohranite; svoje ju-

tranje in večerne molitve stanovitno in goreče opravljajte; po dnevu se večkrat priporočujte usmiljeni devici Mariji in svojemu angelju varhu, in čujte neprenehoma nad seboj, da vas kaka huda želja ne zmoti ali kaka močna skušnjava ne premaga.

Če bote tako ravnali, se slobodno zanašate, da bote srečno umerli in se enkrat v nebesih veselili; če pa vam smert in sodba nikoli na misel ne pride, nimate tudi nič dobrega, nič veselega pričakovati. Vi sicer pravite: Če bomo zmiraj smert premišljevali, bomo zmiraj žalostno živeli in naše serce ne bo nikoli veselo. — Pa to ni res, kar pravite; ampak če bote lepo živeli in Bogu služili, bote mirno vest imeli ter bote zmiraj veseli. In ko bi ravno res bilo, kar pravite, je vendar boljše, žalostno živeti pa v nebesa priti, kakor pa razuzdano živeti, po smerti pa v pekel priti. Ali se k smerti pripravljate ali se ne pripravljate, smerti vendar ne bote ušli; umerli bote gotovo in po smerti bote sojeni.

Pa porečeš: Se sem mlad in zdrav, zakaj bi zdaj na smert mislil, ko je še daleč od mene. — O neumnež! kako si izvedel in kdo ti je povedal, da je smert še daleč od tebe, saj lahko že danes umerješ. Smert nikoli ne zamudi, in velikokrat pride nenadoma, kakor tat, in gorje ti, če te v smertnem grehu zagradi. Jezus sam nas opominja rekoč: „Čujte, ker ne veste ne ure, ne dneva.“

Še enkrat vas tedaj opomnim: pripravljajte se na smert; če si hočete moje besede k sercu vzeti, blagor vam, ako pa bote po svoji volji živeli, bote se kesali in žalovali, pa bo prepozno. Sploh vidim, da preveč za svet skerbite, svet pa vam ne bo pomagal; zdaj rajši poslušate slabe tovariše, kakor pa božje namestnike, in nauki zapeljivih ljudi vam bolj globoko v serce segajo, kakor pa božji nauki; ali prišel bo čas, ko bote sebe in svoje zdaj tako ljube tovariše vekomaj preklinjali. — Odprite tedaj svoje dušne oči, začnite svoje hude želje premagovati, premišlujte strašno nevarnost, v kateri se vaša duša znajde in kličite v Jezusa, naj vam milost skaže, kakor hlapcu v današnjem evangelju. Kličite in recite: „Jezus, Sin Davidov! bodi meni milostljiv in usmili se mene.“ Amen.

Pridiga za Roženkransko nedeljo.

(Od rožnega venca.)

„Blagor tistim, ki božjo besedo poslušajo in jo ohranijo.“ (Luk. 11, 28.)

Vvod.

Nekaj sto let po Kristusovem rojstvu se je krivovera Albigenzarjev po vsem svetu razširila, dan za dnevom več ljudi v svojo mrežo zapletla in v jamo večnega pogubljenja pogreznila. Največo žalost črez to je občutil sv. Dominik, ki je neprenehoma vzdihoval k Mariji, prečisti Devici, naj bi ona s svojo mogočno prošnjo pomagala in človeški rod te nevarne zmote rešila. Po ustnem izročilu vemo, da se mu je Marija prikazala, in mu zapovedala, da mora ljudi rožni venec učiti, kar je tudi z nevtrudljivo skerbjo dopolnil. Prehodil je hribe in doline, vode in hoste in za pomočnike si je izvolil menihe, po njegovem imenu Dominikance imenovane, ki so ljudem kerščansko vero oznanovali in jih to sv. molitev učili. Dolgo časa potem, postali so grozovitni Turki silno močni in so se po vseh deželah, kakor velika voda razlili; tudi naše kraje so z ognjem in mečem obiskali, so otroke in stare ljudi morili, krepko mladino pa v večno sužnost s seboj peljali. Da bi Bog to nadlogo odvernili, so ljudje noč in dan k nebesom vpili in nekega dne, ravno ko so bratovščine sv. Roženkranca svoje navadne molitve in procesije imele, so kerščanski vojščaki vse sovražnike premagali, ter so vsi to srečno vojsko pripisovali Materi božji sv. Roženkranca. In ker se je to kmalu potem spet zgodilo, zapovedala sta papeža Klement XI. in Benedikt XIII. naj se na večne čase v čast materi božji sv. roženkranca na današnjo nedeljo praznik obhaja, zavoljo česar se današnja nedelja imenuje Roženkranska nedelja.

Da tudi mi po volji katoliške cerkve to nedeljo prav počastimo, premislimo danes vrednost sv. rožnega venca, in zato vam bom pokazal, kako da je ta molitev Mariji dopadljiva. Vi pa me zvesto poslušajte!

Razlaga.

Roženkranc ali rožni venec je molitev od nekaj v katoliške cerkvi v navadi, katero so molili vsi brumni in sveti možje in katero tudi zdaj bogaboječi kristjani molijo ter ž njo presveti devici Mariji veliko čast skazujejo in se jej tudi jako dopadejo. Če mi molitev rožnega venca na tanjko pregledamo, če njeno versto in

sestavo s premislikom prevdarimo, bomo se tega obilno prepričali; videli bomo, če še od posvetnega duha nismo popolnoma oslepljeni, da je v tej molitvi Marijina hvala s častjo Jezusa Kristusa in z našim zveličanjem popolnoma zvezana.

Kakor sami veste, obstoji rožni venec iz apostolske vere, Gospodove molitve, iz angeljskega češčenja, in posebnih skrivnosti, ki nam terpljenje in čast našega Zveličarja pred oči postavljajo. Z nekaterimi teh molitev obudimo božje čednosti, z drugimi s hvaležnim srcem častimo in povzdigujemo našega Odrešenika in z večkratnim ponovljenjem angeljskega češčenja po vrednosti čast in slavo Marije oznanujemo. Tako je rožni venec osnovan in razversten. Zdaj pa vse to nekoliko bližej pogledjmo.

Ta sv. molitev se začne z apostolsko vero in se z djanjem upanja in ljubezni nadaljuje. Povejte mi, ali se da lepše pripravljanje na molitev misliti? Ali se zamore molitev Boga in češčenje Marije lepše začeti, kakor če poprej vpričo vseh ljudi povemo, da nas je katoljska vera izredila, ki je studenec vsega dobrega in vsega zveličanja. Kdor hoče namreč božje obličje gledati, pravi sv. Pavelj, mora vero imeti, in kakor je evangeljski Gospod hlapca brez svatovskega oblačila v ječo vreči pustil, kjer je jok in škripanje z zobmi, ravno tako bo pravični sodnik vsakterega brez usmiljenja pogubil, kateri ne bo imel znamenja prave vere. Tudi tukaj pred božjim oltarjem, — kdor hoče kaj zasluženja zadobiti, kdor si hoče z molitvijo kakošne milosti izprositi, mora v svojem srcu luč prave vere prižgati.

Kedar Marijo z rožnim vencem častimo, tedaj pred Bogom klečimo in njega molimo ne pa Marijo; vendar tudi Marije ne moremo bolj častiti, kakor če z vero očitno na znanje damo, da smo služabniki njenega božjega Sina in udje njegove sv. cerkve. Zavoljo te molitve se Marija vname velike ljubezni do nas in ima veliko veselje nad nami, ko vidi, da preden začnemo njo častiti, se prej k njemu obrnemo, skoz katerega milost zdaj ona na prestolu božjega veličastva kraljuje. Zares za ljubo nas mora imeti, kedar v apostolski veri imenujemo Očeta, čigar hči je ona, našega Stvarnika, kedar Sina, kateremu je ona mati, spoznamo za našega Odrešenika, in kedar sv. Duha, čigar nevesta je ona, častimo kot našega posvečevavca, in potem tudi njo imenujemo kraljico angeljev in jo pozdravimo kot blagoslovljeno med vsemi ženami.

Še večje dopadenje pa mora Marija nad nami imeti, kedar po apostolski veri Gospodovo molitev, s katero upanje in ljubezen v naših srcih obudimo. Te dve čednosti se ne morete nikoli bolj vneti in nikoli z lepšim plamenom v naših srcih goreti, kakor če sv. Očenaš, katerega je Jezus sam svoje aposteljne učil, z gorečo pobožnostjo in s ponižnim duhom molimo. Tu namreč vse, karkoli za čas in večnost potrebujemo, vse naše nadloge in potrebe Najvišjemu predložimo, ter mu naše ponižne prošnje razodenemo, da bi

nas hotel vslišati. V Očenašu ga prosimo za vsakdanji kruh, zdihujemo za odpuščenje grehov, kličemo ga na pomoč, da bi nas skušnjav in vsega hudega odrešil.

In kedar smo se tako, kakor nam modri Sirah svetuje, z vero, upanjem in ljubeznijo k molitvi pripravili, začnemo naravnost Marijo častiti. Kar jej je angelj Gabrielj govoril, kar jej je sv. Elizabeta rekla in kar je katoljska cerkev zraven pristavila, to vse mi združimo ter jo pozdravimo rekoč: Češčena si Marija, milosti si polna, Gospod je s teboj. Potem jej srečo želimo, sad njenega deviškega telesa blagoslovljen imenujemo in se v njeno materino naročje priporočamo s tistimi lepimi in sv. besedami: Sv. Marija, mati božja, prosi za nas zdaj in v naši smertni uri.

V vsaki del rožnega venca pa še nekatere skrivnosti vpletamo, katere so vzete iz življenja Jezusa Kristusa in katere so tako rekoč duša te molitve, od katere danes govorim. Te skrivnosti naše misli k nebeškim željam povzdigujejo in nam pred oči stavijo, kar se je v dnevih Marije veselega, kar se je v terpljenju Kristusovem žalostnega in kar se je po njegovi smerti veličastnega zgodilo. Te sv. skrivnosti so v rožnem vencu ravno to, kar so žlahtni kamni v kraljevi kroni, kar je cvetje na drevesu, in kar so rože v germovju.

Vselej pa, kedar spet do Očenaša pridemo, izrečemo, tiste stare, k časti presvete Trojice zložene in od nekdaj v katoljski cerkvi navadne besede: „Čast bodi Bogu Očetu, Sinu in sv. Duhu!“ To je spet novo spričevanje, da se čast, katero Mariji skazujemo z Bogom začne in z Bogom neha, in da je torej s to molitevjo vse sklenjeno, kar Mariji, materi našega Stvarnika najbolj dopade.

Glejte, kristjani! koliko ceno ima rožni venec, če ga pri luči naše vere pregledamo. Ali niso tedaj tisti poredni, ki želijo to sv. molitev zadušiti in se starim ljudem posmehujejo, kateri imajo nad to molitevjo dopadenje. Ali mar Bogu kaj časti odvzamemo, če tisto hvalimo, katero je on sam k taki časti povzdignil? Ali mar Jezusa razžalimo, kedar njegovo deviško mater povzdigujemo? Ali mar na tebe, presv. Trojica pozabimo, kedar kraljico vseh svetnikov častimo? Nihče nam ne more zamerit, če imamo svetinje in jagode roženkranca v časti ali jih kušujemo, ker dobro vemo, da les nima nobene posebne moči v sebi in ga mi le častimo zavoljo pomembe, katero ima, in ga s seboj nosimo, ker se tebe, o Marija, ne sramujemo. Saj je Mojzesova šiba bila tudi v germu vrezana in vendar je bila v škrinji zaveze shranjena zavoljo čudežev, katere je Bog ž njo storil.

Toda preden rožni venec molite, izženite poprej posvetne misli iz vašega serca, očistite svoj umazani jezik in operite svoje krivične roke. Nikar si ne mislite, da bi od Boga kakošno dobroto izprosili, ali da bi Mariji dopadli, če z rokami rožni venec, z jezikom pa dobro ime svojega bližnjega obirate, če se tista usta, ki Marijino čast prepevajo, navajene kletve in gerdih besed, če z levico po

rožnem vencu, z desnico pa po ptujem blagu svojega bližnjega segate. Nikar se tudi ne zanašajte na merzlo, raztreseno in nepremišljeno molitev rožnega venca, s katero Marijo le žalite in zaničujete. Vaš jezik naj le to govori, česar serce kipi, sicer se mora Marija črez vas pritoževati, kakor se je nekda Bog skoz svoje preroke črez Jude pritoževal. On nam lahko očita: „Vi sicer kličete in se tako deržite, kakor da bi mene častili, ali vi govorite le prazne besede, ki se v zraku zgubijo in k meni ne pridejo. To ljudstvo mene le z ustnicami hvali, njih serce pa ne ve nič zame.“

Bodi vam torej ta molitev priporočena, posebno vam, kerščanski očetje in matere; molite jo vsak večer, če imate priložnost, in ne pustite se od nikakošnega zaničevanja ovirati, naj pride od koderkoli. Kakor se vam tisti dopade, ki vam venec najbolj zlahtnih in lepo dišečih rož spleta, tako bote se tudi vi Mariji prikupili, če bote s pobožnostjo to sv. molitev opravljali. Amen.

Pridiga za XXII. pobinkošno nedeljo.

(Od povračila ; gov M. T.)

„Dajte (torej) cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu kar je božjega. (Mat. 22, 21.)“

Vvod.

Med zapovedmi, ki jih je Gospod Bog na Sinajski gori z bliskom in gromenjem oznanil, bila je tudi ta, da naj vsakemu damo, kar je njegovega, in vsakemu pustimo, kar mu gre. Ravno to je Kristus, ki ni prišel postaviti in prerokov ovreči, temuč jih poterditi, zvite farizeje v današnjem sv. evangelji podučil, ko pridejo k njemu, in ga po hinavsko vprašajo, če je pripuščeno, ali ne, cesarju davke dajati. Pravi jim: „Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega.“ Poleg teh Kristusovih besed je toraj naša dolžnost: kakor Bogu, tako tudi bližnjemu dati, česar je njegovega. Ne bilo bi tedaj prav, ako bi Bogu svoje darove prinašali, gosposko ali koga drugega svojih bližnjih bi pa na blagu, na denarjih, ali na pravicah goljufali, ali kakor si bodi prikrajšali. Z vsem tem bi se pred Bogom zadolžili, in naša skerb morala bi biti, jim storjeno škodo poverniti; zakaj brez povernjenja, pravi sv. Avguštín, ga ni odpuščenja. Pokora, ki bi jo kdo na mesto povračila hotel storiti, bila bi napéna, goljufiva pokora — brez odpuščenja krivice. Ali veliko jih je, ki od povračila nočejo nič vedeti. Pogostoma namreč se

sliši od storjenih krivic, redko kterikrat pa od povračila kake ukradene stvari ali storjene škode. Če jih tudi vest semtertje opominja, da naj krivice popravijo in bližnjemu storjeno škodo povernejo, vendar vedo svojo nemirno vest z mnogoterimi izgovori zopet upokojiti. Toraj se mi zdi potrebno, da danes takim dušnim slepcem njih mreno izpred oči potegnem in jim pokažem

1. kako da se zamoremo zoper pravičnost pregrešiti,

2. pa, kako prazni da so vsi izgovori, ki jih ljudje po navadi zoper povračilo imajo.

Poslušajte, da vsakemu daste, kar mu gre, in vsakemu pustite, kar je njegovega!

Razlaga.

1. Preden od tega govorimo, kako da se zamoremo zoper pravičnost pregrešiti, nam je treba vedeti, kaj da je krivičnost. Krivičnost imenujemo vsa tista dela, po katerih se bližnji ali na blagu in premoženji, na denarjih ali na pravicah ali na dobrem imenu prikrajša, ali se mu po njih kake pravice popolnoma odzamejo. Akoravno se toraj pravice bližnjega lahko na mnogotere viže poškodujejo, vendar se vse to poškodovanje da v tri razrede povzeti.

Pervič se pravic bližnjega dotaknemo, ako se njegovega premoženja na hudobno vižo polastimo. To pa se zgodi, če bližnjemu skrivej kaj ukradeš, ali mu očitno posili vzameš, ali če kako stvar še celo potem zase obderžiš, ko si zvedel, da ti ne gre. Pregrešiš se, ako se po krivici pravdaš, krivo prisegaš, ali se za krivice poganjaš; ali če najdenih stvari nazaj ne daš, in si tudi ne prizadevaš, pravega gospodarja najdene stvari zvedeti. Pregrešiš se, ako kako tako reč, od ktere po pameti sam lahko sodiš, da je ukradena, kupiš; zakaj kakor tat nima pravice ukradene stvari prodati, tako tudi tebi ne more pravice dati, ukradeno reč kupiti. Zoper pravičnost se pregrešiš, ako vertne in poljske pridelke kradeš, v ptujem lesu derv nasekaš, po ptuji vodi ribe loviš, ali po ptujem lovu divjačino strelaš, ali po ptujih travnikih živino paseš. Nadalje se zoper pravičnost pregrešiš, če imaš krivično mero in vago, če kakega nevednega prodajavca kaj okaniš, ali če od posojenih denarjev prevelicah obresti zoper postave tirjaš. Zakaj tako zatiranje pri posojilih, ter krivična mera in vaga se od ropa le na to vižo loči, da se rop s silo zgodi, te zvijače pa bolj skrivej in na tihem. Tudi bi se zoper pravičnost pregrešil, kdor bi bližnjemu sicer zase, ampak za druge in iz tega namena kaj vzal, da bi kakemu potrebnemu siromaku pomagal; tudi taka dela, pravi sv. Gregori papež, se ne morejo šteti med dobra dela usmiljenja, zakaj tisti, ki je rekel, da naj bomo usmiljeni, da bomo še mi usmiljenje dosegli, je tudi rekel: „Ne kradi!“

Drugič se zoper pravičnost do bližnjega pregrešimo, če dolžnosti svojega stanu glede na njegovo osebo zanemarimo, ali ž njim storjenih pogodb ne spolnimo. Veliko častnih služb je taci, s kterimi je ob enem dolžnost sklenjena za občni prid in blagor na vso moč skerbeti. Take dolžnosti imajo viši in predpostavljeni, kterih zvesta skerb mora vsikdar na to obrnjena biti, da premoženje in pravice svojih podložnih varujejo, vso škodo od njih odvrtačujejo, ter z ljubeznijo in v pravičnosti nad njimi vladajo. Take dolžnosti imajo sodniki, da se od pravice ne po prijatljih zapeljati, ne z denarji podkupiti ne dajo; — učeniki, da mladost vestno in marljivo podučujejo, ali vojščaki, da svoje življenje za domovine blagor postavijo. — So pa tudi nižja opravila in službe, ki so vselej ali po skrivni ali očitni pogodbi sklenjene, da hočemo, postavim, ptuje blago zvesto varovati, kako delo v tem in tem času končati, ali sploh pri svojih delih pravični biti. Toraj se zoper pravičnost pregreši, postavim kak rokodelec, ki svojega dela ob pravem času ne skonča, ali kako stvar zase prihrani; pregrešé se hlapci, dekle in najemniki, ki čas dela s pohajkovanjem potratijo ali se skrivé za svoj trud oškodujejo. Vseh teh in enakih hudobija je večkrat več, kakor marsikterega tatu, ki v temni ječi in v težkem železji za svoje pregrehe zadostuje.

Poslednjič se zoper pravičnost pregreši tisti, kdor bližnjega kakor si bodi poškoduje, akoravno sam pri tem nima nikakoršnega dobička. Ako postavim svojemu sovražniku hišo zažgeš, mu senožeti ali žito povoziš, kaki živini kaj zavdaš ali mu drevje pokončaš, s tem sicer sam nimaš nič dobička, vendar pa je tvoja hudobija ravno tako velika, kakor bi si bil ž njo veliko bogastvo pridobil.

To so tedaj poglavitne pregrehe zoper pravičnost. Po teh naj vsak izmed vas izprašuje svojo vest, in ako mu kaj takega očita, naj nikar ne odlašá storjeno škodo poravnati. In sicer, ako si sam bližnjega poškodoval, dolžan si mu sam škodo poverniti; ako vas je bilo pa več v zvezi, dolžni ste vsi skup škodo poplačati; če je vendar kdo plačati noče ali ne more, dolžni so jo poravnati tisti, ki jo zamorejo; bodi si škoda velika ali majhna, na tem ni ležeče, zakaj pred Bogom mora vsaki dolg do zadnjega vinarja splaćan biti, ako ne na tem, pa vsaj na unem svetu v očiščevanji vic. — Od tega povračila tudi otroci niso izvzeti, ki so svojim staršem kaj ukradli; zakaj sv. pismo govori: „Kdor svojemu očetu ali svoji materi kaj ukrade, pa pravi, da ni greh, je enak ubijavcu;“ to je: kakor ubijavec stori smerten greh, tako ga stori sin ali hči, ki svoje starše okrade. Kradenje pa je po besedah cerkvenih učenikov smerten greh, ako bližnjemu toliko ukradeš, kolikor bližnji v enem dnevu po svojim višjim ali nižjim stanu za življenje potrebuje. Da je smerten greh storjen, je toraj zadosti, če ubogemu siromaku le kake groše izmakneš; ja, ako kteremu revnemu rokodelcu najslabše orožje vzameš, da si za voljo njega črez dan ne more svojega ži-

veža zaslužiti, je že velika pregreha, akoravno je orodje morebiti le kake male krajcarje vredno.

Toliko od pregrešenja zoper pravičnost!

2. Kar pa povračilo storjenih krivic zadeva, se pri ljudeh veliko praznih izgovorov nahaja. Med drugimi se pogostoma sliši: Ta in ta mi je bil že dolgo časa to in to dolžan, pa nisem mogel drugače nič od njega dobiti, razun da sem se sam skrivé plačal. S tem se pač zoper Boga nisem pregrešil, toraj tudi povračila nisem dolžan.

Pri tem izgovoru te vprašam: Ali si bližnjemu kak denar ali kaj drugega posodil proti temu, da ti ima poverniti, ali svoje plačilo od njega le zavoljo kake hvaležnosti ali njegove dobrotljivosti pričakuješ? Ako je tvoja tirjatev do bližnjega pravična, da si mu kaj dal, posodil, ali pri njem zaslužil, da to svojo pravico lahko s sprisego, če ne s pričami, poterdiš, ga išči pri zato postavljeni gosposki; sam si nimaš nikake pravice delati. Ako se pa tvoja tirjatev le na dobrotljivost in hvaležnost bližnjega opera, plačila po obstoječih postavah od njega ne moreš tirjati, toraj tudi pravice nimaš, pri njem skrivej odškodovanja iskati.

Drug se izgovarja s svojo revščino, rekoč: Če krivično blago povernem, meni in mojim otrokom ne ostane drugega, kakor be-raška palica in stradanje; zato mi Bog te krivice ne more v greh šteti. — Ali, ljubi moj! revščina, v katero bi zaradi povračila prišel ti in tvoji otroci, ako bi temu tudi resnica bila, te od povračila nič ne izgovarja; veliko več kolikor delj s povračilom odlašáš, toliko več si Bogu in bližnjemu dolžan; zakaj zraven krivice, ki si jo bližnjemu storil, še od dne do dne tudi tista škoda večá prihaja, ki jo bližnji zavoljo tvojega odlašanja pri povračilu terpi. Zato nikar ne reci: „Ne morem!“ marveč skaži pravico svojemu bližnjemu, ter v Boga svoje zaupanje postavi, ki svojih nikdar ne zapusti, zakaj „mlad sem bil in sem se postaral, pravi kraljevi prerok, pa nisem videl pravičnega zapuščenega, ne kruha prositi otrok njegovih.“ Temu nasproti pa je resničen pregovor, ki pravi: „En krivičen vinar deset pravičnih ujé.“ „Krivično blago nima teka.“

Spet drug pravi: Saj bi rad povernil, pa nimam čisto nič svojega. Ako res čisto nič nimaš, si od te dolžnosti odvezan. Vendar moraš pa imeti resnično voljo, krivico poravnati, kakor hitro ti bo mogoče. Zato moraš odslej toliko bolj pridno delati, si pri jedi in pri pijači, pri obleki in pri družih potrebah kaj pritergovati, in s priterganimi krajcarji storjeno škodo od dne do dne popravljati.

Pa — ako si tudi s časoma kaj prihranim, pravi zopet tretji, saj mi vendar ne bo nič pomagalo, ker sam ne morem za vse tiste vedeti, ki sem jih pri meri ali pri vagi kaj ogoljufal. Ako je temu tako, poravnaj storjeno škodo pri tistih, za katere veš; dajaj jim za-

naprej bolje blago in po nižji ceni, dajaj jim bolje mero in vago. Ako so pomerli, stori to njih postavnim dedičem. Za une pa, ki ne moreš več vedeti, dajaj ubogajme, ali v njih namen za druge dobrotne naprave v njih časni in večni blagor. Nikar pa nobeden ne misli, da zamore svojo vest zavoljo krivičnega blaga z molitvami ali z mašami očistiti, kedar ti je gospodar krivičnega blaga znan.

Ravno tako, kedar kdo na kant pride in zavoljo pomanjkanja njegovega premoženja še niso vsi dolgovi poplačani, je po svoji vesti in pred Bogom, če tudi ne pred deželsko postavo, ako si poznejše zopet kaj pridobi, dolžan, poprejšnje dolgove poravnati. Poslednjič nekteri še v tem izgovora iščejo, da pravijo: Če storjene krivice povrnem, bodo vsi od tega zvedeli, in proč je moja čast, ker me bodo vsi za tatu ali goljufa imeli!

Ali v tem, ljubi moj! se zelo motiš, da boš s povračilom ob svoje dobro ime prišel; veliko več te bodo vsi dobri in pošteni ljudje še bolj čislali in ti še več zaupali; vsi tebi enaki pa se bodo nad teboj spodbadali, in po tebi spodbujeni morebiti tudi svoje krivice poravnali. Večkrat se pa povračilo tudi lahko na skrivnem zgodi, česar se vsak posvetuj s svojim spovednikom. Na vsako vižo pa premagaj malo sramoto na svetu, da sodnji dan še veliko večji sramoti odideš, in se večnega pogubljenja rešiš.

Sklep.

Glejte, ljubi moji! tisti trenutek, ko je Cahej rekel: Polovico svojega premoženja dam ubogim, in če sem koga ogoljufal, mu povrnem četrterno, mu je tudi Zveličar rekel: „Danes je tvoji hiši zveličanje došlo.“ „Odpravite toraj tudi vi vse krivice od hiše, da se vanjo verne žegen božji, da še vam zveličanje dojde na duši in na telesu! „Dajte Bogu kar je božjega, cesarju, kar je cesarjevega“ — bližnjemu, kar je njegovega! Amen.

Pridiga za XXIII. pobinkoštno nedeljo.

(Nauki za starše; gov. L. F.)

„Prišel je k Jezusu eden višjih in ga je molil, rekoč: Gospod! moja hči je zdaj umerla; ali pridi, položi svojo roko na njo in bo živeła.“ (Mat. 9, 18.)

V v o d.

Dva čudeža nam sporoča današnje evangelje. Pervi čudež je naš Zveličar storil na mertvi deklici, Jairovi hčerki, ktera je bila umerla in jo je Jezus k življenju obudil. Drugi čudež je storil na kervotočni ženi, ktera je bila s tem ozdravljena, da se je dotaknila roba Jezusovega oblačila.

Neka pobožna nuna, Katarina Emerih, je prejela od Boga poseben dar znotranjega razsvetljenja, da je vse dogodke in čudeže Jezusove v duhu tako živo gledala, kakor da bi se godili pred njenimi očmi. Ona nam čudež z mertvo deklico bolj natanjko popisuje tako-le. Jezus je bival v Kafarnavmu pred shodnico in je bolnike ozdravljaj, ko pride k njemu Jair prosit ga, naj pride in ozdravi njegovo že umirajočo deklico. Jezus se hoče precej na pot podati, pa drugi bolniki ga prosijo, naj bi ostal in še njim pomagal. Ko se na pot poda, pridejo ljudje iz Jairove hiše naznanit, da je deklica že umerla. Jezus pa se oberne k očetu in mu reče: Ne ustraši se, če imaš le terdno vero, bom ti pomagal. Kedar pride do hiše, ukaže množici, naj gre iz hiše in dvorišča in reče: Deklica ni mertva, ampak spi.“ Tedaj so ga jeli vsi okoli stoječi zasmehovati. Jezus pa stopi v izbico, ž njim pa gredo noter trije aposteljni, tudi oče in mati mertve deklice. Mati se je kazala merzlo in neverno, tudi oče ni bil Jezusu odkritoserčno prijazen; le sila ga je k Jezusu prignala. Jezus stopi k postelji, vzame deklico, ki je bila bolj slabe postave videti in še nedoraščena na svoje roke; dihne vanjo in jo potem spet položi na ležišče. Zdaj jo prime za roko in jej reče: „Deklica vstani.“ In jela je vzdigovati se in je sedla, potem jej pomaga Jezus ven iz postelje, in pelje njo, ki je še bila vsa slaba videti, k starišem, ki sta se od strahu vsa tresla, poznej pa sta postala vsa vesela. Tako nam popiše ta čudež Katarina Emerih, in poverhoma tudi evangelist Matevž. — Ena reč se mi na očetu bolne in potem mertve deklice posebno dopade, in to je, da je pomoči iskal pri nebeškem zdravniku Jezusu, in da je Jezus sam prišel v njegovo hišo, in mu je mertvo deklico od smerti obudil.

Stariši; preišljujmo, kaj bi se učili od tega dobrega očeta! Pripravite se in zvesto poslušajte!

Razlaga.

Da je oče bolnega dekleta pri Gospodu pomoči iskal, to je bilo že lepo in dobro, pa vendar nič kaj posebnega. Slišal je bil od drugih, da je Jezus, kterege so imeli ljudje za preroka, temu in drugemu pomagal, in v svoji žalosti se je tudi sam podal k njemu, morebiti še njegovo deklico ozdravi. Ali ni današnje dni ravno tako? Kedar zaslovi, ta ali ta je dobil zdravje in pomagal mu je ta ali ta zdravnik, to še v marsikterem bolniku upanje obudi, morebiti ozdravi tudi mene ali mojega otroka. — Tedaj je Jair prišel k Jezusu, ker je imel hčerko na smert bolno. V sv. evangeljih pa najdemo drugo še lepšo prigodbo, beremo namreč, da so neki dan pobožne matere svoje otroke k Jezusu pripeljale, naj bi roke na nje položil, nad njimi molil in jih požegnal. Učenci pa jih niso hotli k Jezusu pustiti, ker je bil že truden. Ko pa Gospod vidi, da učenci branijo materam k njemu otroke pripeljati, je bil zavoljo tega nevoljen in jim reče: „Pustite otročiče, in nikar jim ne branite k meni, zakaj tacih je nebeško kraljestvo.“ Potem je Jezus otroke objemal, roke na-nje pokladal in jih blagoslavljal. — Djal sem, ta dogodek se mi bolj dopada, in zakaj bolj? Oče Jair je imel na smert bolno hčer in to ga je pripeljalo k Jezusu; pobožne matere pa so imele zdrave otroke, nič ni jih sililo, svoje otroke k Jezusu peljati; Jair je prosil Jezusa, naj pride doli v njegovo hišo; matere so pa same prišle k Jezusu s svojimi otroci. Jair je molil Jezusa, naj mu ozdravi hčerko; matere so pa Jezusa le za žegen prosile svojim otrokom. O to so bile gotovo dobre in skerblijve matere, ki so spoznale, koliko premore, koliko vreden je bil žegen božji, in gotovo ta žegen Jezusov nad nedolžnimi otroci ni bil brez sadu — upam, da je lepi sad prinesel. Kako ljuba je bila nebeškemu Učeniku ta skerblijvost pobožnih mater, nam kaže celo njegovo djanje. On aposteljne zaverne, da so hotli materam z otroci k njemu braniti, potem otročiče objema, roke na nje poklada in jih požegna.

Materel! ali vas to nič ne gane? ali vam vse to vaše serca nič ne pretresa? Ali se ne bote tudi vi iz tega učile, svoje otročiče k Jezusu voditi, naj bi tudi oni bili od njega požegnani? — O pač, bote mi rekli, mi hočemo to storiti, ali kako naj bi to storile? Tega vam naravnost zdaj še ne povem, temuč poprej še nekaj drugega, kar pa ravno k tej reči tekne.

To leto, mesca februarja, so v Ameriki s slavnim pogrebom pokopali eno gospo, po kterej je bilo veliko žalovanje po vseh imenitnih mestih severne Amerike. Imenitni gospodje so prišli k pogrebu in so nosili obrobke merlaka. Kaj pa je bilo na tej gospi posebnega? Bila je velika dobrotnica, in skerblijva mati zapuščenim

otrokom ali sirotam. Ime njeno je Marjeta Haughery. Rodila se je v Baltimori in ko se je omožila, je kmalo po smerti zgubila ljubljenega soproga. Ker tedaj sama ni imela otrok, je po nagovarjanji neke prijateljice — nune, hotla postati mati tujim, zapuščenim otrokom ali sirotam ter jih k Jezusu voditi. Nevtrudljivo je prosila darov za zapuščene otroke. En dan pride v neko veliko štacuno prosit za uboge sirote darov. Eden mlajših gospodov se hoče ž njo ponorčevati in jej reče: Mi vam damo toliko blaga, kolikor ga odpeljati morete sami na vozičkn. Menil je, da se bo gospa tega sramovala; pa gospa iz ljubezni do Kristusa in do ubogih sirot ni poznala sramovanja. Precej si poišče voziček, si ga da naložiti z blagom in sama ga odpelje skoz mesto v hišo, kjer je imela spravljene uboge sirote. Da bi za nje še bolj skerbeti zamogla, je začela kupčijo, pri kterej je imela velike dobičke in vse, vse je obrnila nato, da bi otročiče lepo kerščansko izredila, ali k Jezusu vodila. Matere! kaj rečete na to? ali to ni bilo veličansko djanje? Pa povem vam še več.

Ko so dobri kristjani slišali, da se na jutrovem veliko otrok prodaja v sužnost, da v Kini otročiče kar meni nič, tebi nič, kedar jih ne morejo rediti, na cesto mečejo, kjer jih pogostoma prešiči požro, se jim je to ravnanje gnjusilo. Napravijo tedaj bratovščino detinstva Jezusovega. Vsak ud plača nekaj na mesec, in za ta denar se kupujejo taki otroci, da bi jih potem kerščansko izredili. Alite to je lepo, zaslužno delo! — sama ljubezen do nedolžnih otroških duš vodi to bratovščino.

Pa še nekaj. Vsako leto hodijo nune, ali usmiljene sestre po deželah prosit božjih darov za otroke, za sirote. Tem sirotam hočejo biti matere in jih lepo, pobožno izrediti. Ker pa same nimajo zadosti premoženja, hodijo od vrat do vrat pomoči prosit pri dobrih, usmiljenih ljudeh. Marsiktero grenko besedo morajo požreti, — iz ljubezni do Jezusa. Vidite, to delajo žene, gospe, ki same nimajo otrok — pa hočejo vendar matere biti zapuščenim otrokom.

Zdaj mi pa dovolite, kerščanske matere! da vprašam tudi vas, kaj ali koliko storite pa ve za svoje lastne otroke, da bi jih k Bogu pripeljale, kateri jih je vstvaril in oživil, da bi jih pripeljale k Jezusu, ki je za nje tudi terpel in jih tako neizrekljivo ljubi. Matere! koliko storite ve za srečo svojih otrok, ki ste jih pod svojim srcem nosile, na svojih persih dojile in si želele, jih enkrat videti vekomaj srečne v nebeških višavah? Rad priznam, da je med vami še lepo število pridnih, dobrih mater, ktere svojo dolžnost do otrok zvesto spolnujejo. One svoje otroke skerbno podučujejo, one ž njimi molijo, one gledajo, da so otroci vsako nedeljo spodobno pri božji službi, in kedar otroci doraščajo, je njih skerb še veliko večja. S skerbnim očesom jih varujejo slabe tovaršije, dan na dan jim prosijo božjega žegna in razsvetljenja. Tako delajo dobre matere, toda vse matere niso dobre.

Ali mi je treba ponavljati tožbe, ki sem jih že tolikokrat povedal? Da, jes moram, ker je to moja dolžnost. Kolikokrat sem bil žalosten, kedar sem videl ob nedeljah in praznikih, da v cerkvi ni bilo otrok, dokler jih je bilo zunaj cerkve povsod zadosti. Matere, če hočete otroke k Jezusu voditi, peljite jih v cerkev.

Druga napaka je ta, da stariši pustite svojim otrokom zunaj cerkve postajati; to ni prav. Moja dolžnost ni jih v cerkev goniti, ker je moja služba le pri oltarji, ne pa zunaj cerkve. Stariši! če se mlad otrok cerkve le malo derži, kmalu bo od nje popolnoma odpadel. — Kolikokrat sem jes in gospod učenik vas prosil, ne dopuščajte otrokom hoditi na plesišče, — pa zastoj, slabih starišev otrok najdete tam vselej odveč; se mar to pravi otroke k Jezusu peljati? Hočete, da bi Jezus vaše otroke, ali pa vaše hčere in sine, če so že bolni na duši, ozdravil, ravnajte jih k prejemi sv. zakramentov. Tukaj v tabernakelju v presvetem rešnjem Telesu Jezus prebiva, v zakramentu svete pokore pa duše ozdravlja dušnih bolezní. Tu sem jih ravnajte, če jim hočete dobro.

Sklep.

Preljubi poslušalci, očetje, matere! lepo delo je storil oče Jair, da je za svojo bolno hčer pomoči iskal pri Jezusu. Zato je pa tudi to srečo imel, da je Jezus celo njegovo zamerlo hčerko obudil. Pa lepši so ravnale dobre matere, ktere so svoje zdrave, toda še male otročiče k Jezusu pripeljale, naj bi jih blagoslovil ali požegnal. Matere, posnemajte ta izgled, vodite svoje otroke k Jezusu, in dobro bo to za vas in vaše otroke. Učite jih, priganjajte jih k božji službi, molite za nje k Jezusovemu Sercu, in kedar so grešili in bolni na duši, skerbite, da pomoči iščejo pri Jezusu, ki jih bo ozdravil. Amen.

Obletnica cerkvenega posvečenja.

(Jezus ljubi nedolžne duše, ljubi pa tudi vse spokornike; gov. S. J.)

„Cahej! stopi hitro doli, ker danes moram v tvoji hiši ostati.“ (Luk. 19, 5.)

Vvod.

Če današnje sv. evangelje bolj na tanjko preišljujemo, moramo pač tudi mi z sv. Janezom začudeni reči: „Bog je ljubezen; ja Bog je ljubezen“, saj to veliko ljubezen božjo vidimo tudi danes v serénomili prigodbi od višega cestinarja Caheja. — Ravno kar

je namreč Jezus nekega slepca ozdravil, ki je pri Jerihi poleg pota sedel in ubogajme prosil. Ta čudež je privabil silno množico ljudi, ki so prišli, da bi Jezusa videli. Med temi je bil tudi neki višji cestinar Cahej po imenu, ki je denar prejemal od podložnih cestinarjev in ga potem rimski gosposki odrajtoval. Tudi Cahej je iskal Jezusa videti. Ker je bil pa majhne postave, zlezal je na neko divje figovo drevo, da bi memo gredočega Jezusa videl. In ko je bil Jezus na tisto mesto prišel, je gori pogledal, in ga je videl, ter mu je rekel: Cahej! stopi hitro doli, ker danes moram v tvoji hiši ostati. O kakošno veselje je bilo to za Caheja! Jezus ga po imenu zakliče: Cahej! Cahej! v tvoji hiši moram danes ostati. Kaj pri meni revnemu grešniku bo Jezus ostal, ta Jezus, ki je ravno zdaj nekega slepega ozdravil, on Zveličar vsega sveta hoče v mojo hišo iti? Ja, le veseli se, zgrevani grešnik Cahej! pri tebi bo prenočil kralj nebes in zemlje, saj tvoji hiši je danes zveličanje došlo. Mar ne čuješ Jezusa, da je njim, ki so nad tem Jezusovim obnašanjem godernjali, rekel: Sin človekov je prišel iskat in zveličat, kar je bilo zgubljenega?

Sin človekov je prišel iskat in zveličat, kar je bilo zgubljenega. Kristjani! te Jezusove mile besede in prijazno ravnanje s Cahejem mi serce mečijo, da moram s sv. aposteljnom Janezom reči: Bog je ljubezen. In kaj bi vam, preljubi moji! danes v god cerkvenega posvečevanja lepšega pridigovati zamogel, kakor od neizmerne ljubezni, s katero objema usmiljeni Jezus

I. vse nedolžne,

II. vse spokornike in spokornice.

Usmiljeni Jezus! Z milim očesom si se nekdam ozerl na cestinarja Caheja; glej tudi na tem sv. mestu neki grešnik stoji in želi svojim ljubim poslušalcem od tvoje neizmerne ljubezni goveriti. O poglej z milostljivim očesom tudi na mene nevrednega grešnika in podeli mi posebno moč, da tvojo sveto resnico neprestrašeno in zvesto oznanujem in terdim. Če z mečem tvoje sv. besede tudi v serce svojih poslušalcev vrežem, daj, da porežem le smradljive grešne gobe in storjene rane pa ti s svojo gnado zaceli!

I. del.

Rekel sem, da Jezus z neizmerno ljubeznijo objema vse nedolžne: zatorej, ljubo nedolžno serce! veseli se, glej Jezus te ljubi! Tvoj Zveličar te neizmerno ljubi! O ljubo nedolžno serce, veseli se! tvoja duša še nosi lepo nebeško oblačilo, katero se pred Bogom bolj sveti, kakor zlato in srebro. Bodi si tudi bolan, ljubi mladeneč! od družih zaničevan; naj tudi nosiš od solnca zagoreli obraz in žulje na svojih rokah, bodi potolažen! Če si nedolžen, si pred Bogom in njegovimi angelji več vreden, kakor najbogatejši kralj na svojem tronu, ki je pa že svojo nedolžnost zapravlil! Bodi si tudi, nedolžno

dekle! da si od družih tovaršic zaničevano zavoljo svoje revne obleke; naj košato oblečene dečle v svoji prevzetnosti tudi pisano in zaničljivo na te pogledujejo, ne porajtaj! saj se v svoji nedolžnosti pred Bogom lepše svetiš, kakor najlepša kraljica na svojem zlatem tronu. Kakor prijazno ponočne zvezde svetijo in tako tiho in tako mirno na nebu migljajo, kakor bi bile večne lučice, ktere si je Vsemogočni krog svojega trona našgal; ravno tako, ja še lepše se svetijo duše nedolžnih mladenčev in devic pred božjim tronom, in Jezus se tako ljubeznjivo na nje ozira, ker on jih ljubi neizmerno. Ja, le poslušajte nedolžne duše! Jezus vas ljubi in hoče v hišici vašega serca ostati. Ljubi vas, ne kak bogatinec tega sveta, ne kak posveten kralj, temuč Jezus vsemogočni, kralj vseh kraljev Sin božji, Jezus Kristus sam vas ljubi. Tega nas prepriča že sv. pismo, in tudi djanje svetnikov božjih.

1. To nam priča sv. pismo.

Ja, „Gospod ljubi pravične,“ govori sv. pismo; „on pase med lilijami“, t. j. on ljubi posebno tiste duše, ktere so kakor bele lilije čiste in nedolžne. „Kdor svoje serce čisto od greha ohrani“, govori spet sv. Duh, „ta bo nebeškega kralja svojega prijatlja imel.“ Ja veselite se čiste duše! Jezus je vaš prijatelj, on vas ljubi neizmerno.

Ko so nekđaj matere svoje otroke k Jezusu prinesle, da bi svoje roke na nje položil in jih blagoslovil; so Jezusovi učenci branili materam k njemu iti. Jezus jih pa ljubeznjivo posvari, rekoč: „Pustite male k meni priti in ne branite jim, ker tacih je nebeško kraljestvo.“ In Gospod Jezus je objemal nedolžne otročiče, jih na svoje serce pritiskal in jih je blagoslovil. In vsem vam je znano, kako neizrečeno je ljubil Jezus svojega zvestega učenca, nedolžnega sv. Janeza. Njega je vzel seboj na goro Tabor in se je pred njim spremenil; njega je vzel seboj pa tudi na oljsko goro, da je bil priča njegove serčne žalosti. Nedolžni Janez je slonel na Jezusovih persih pri zadnji večerji; nedolžnemu Janezu je pa tudi Jezus že umirajoč na križu svojo deviško mater izročil. Glejte ljubeznjivi! tako ljubi Jezus nedolžne duše.

2. To najdemo tudi v djanju svetnikov in svetnic božjih. — Nedolžni mladenec, sv. Stanislaj je bolan obležal v hiši nekega krivoverca. Bolezen je bila zmiraj hujša in mladenec se je od straha tresel. Pa zakaj se je ta mladenec toliko bal? Morebiti zato, ker bo moral tako zgodaj umreti? ker bil je še le 18 let star. O nikakor ne! pobožni mladenec se je le bal, da ne bi brez sv. zakramentov umrl. Pa glejte! po noči mu pošlje Jezus svojega angelja, ki je pobožnemu mladenču sveto popotnico prinesel. Tudi sv. Alojzij je bil še le 20 let star, ko je na smert bolan ležal. Pa ves poterpežljiv in miren je pričakoval svoje poslednje ure, ker ljuba nedolžnost mu je slajšala britke ure njegove bolezni. Ki so krog postelje nedolžnega mladenča stali, so se britko jokali; pa angeljski mladenec jih milo tolaži, rekoč: „Le obrišite si svoje solze iz oči

in hvalite z menoj usmiljenega Boga, ker že se bliža Jezus, ženin moje duše.“ In kakor lučica ugasne, kedar jej olja zmanjka, je ugasnil tudi angeljski mladenec, sv. Alojzij. In tacih izgledov ljubi poslušalci, bi vam silno veliko naštetih mogel; pa naj vam bo to zadosti, da spoznate, kako Gospod nedolžne duše ljubi. Vendar pa bi še od ene svetnice in njenih tovaršic nekoliko rad povedal, in ta svetnica je sv. Uršula, ktere spomin sv. cerkev ravno prihodnji terek obhaja.

Sv. Uršula je bila rojena na Angleškem od kraljevih staršev. Maksim, ki se je zoper svojega cesarja spuntal, si angleško deželo in veliki kos Francoske osvojil, je zapovedal, da naj poiščejo za njegove žolnirje nevest na Angleškem, ktere bi potem na Francosko poslali. Precej odberejo veliko število zalih devic, med kterimi prva je bila kraljeva hčer sv. Uršula. Akoravno so kerščanske device svojo rojstno deželo težko zapustile, so se vendar v božjo voljo vdale, in se v ladijah čez morje na Francosko peljale. Pa božja previdnost jim je deviški venec odločila. Na morju vstane toliko hud vihar, da je barko z devicami vred na nemško zemljo zanesel. Device so se pripeljale po reki Rinu do imenitnega mesta Kolina. Ravno ta čas so pa v te kraje še divji neverni Huni privreli. Kakor hitro divji vojščaki toliko kardelo devic zagledajo, jih s silo napadejo in jih hočejo v svoje nesramne želje prisiliti; pa Bog jim je serčnost dal, da so se hudobnim željam divjih vojakov zvesto zoperstavile. Sv. Uršula tako milo in ljubeznjivo svoje tovaršice opominja, rajše najbritkejšo smert preterpeti, kakor pa se hudobnim žolnirjem vdati. Njena beseda je tudi pri tovaršicah obveljala. Ne dajo se v greh zapeljati in zvesto ohranijo svoje devištvo. Ker hudobni žolnirji njih stanovitnost vidijo, se raztogotijo in nedolžne device s pušicami in mečem pomorijo; med njimi tudi sv. Uršulo. Kerščanski prebivalci mesta Kolina častito pokopljejo trupla svetih devic, kterih, kakor pravijo, je bilo okoli 11 tavžent. O koliko dopadenja pa mora tudi Jezus nad dušami tih nedolžnih devic imeti! Glejte, nedolžne duše! kako neizrečeno vendar Jezus ljubo nedolžnost ljubi. O zatorej ostanite zveste svojemu Jezusu! Se ve, da imate veliko skušnjav in ste večkrat v veliki nevarnosti svoj najdrajši biser zgubiti, pa ostanite zveste Jezusu, in glejte tudi Jezus vas ljubi! Njegovo oko vas tako prijazno gleda, odperta je njegova roka, da vas blagoslovi in pomaga, da izročite enkrat svoje truplo neomadeževano materi zemlji, svojo čisto dušo pa pošljete k Bogu, od kterega ste jo prejele! Varujte se vsake priložnosti k grehu. Med priložnosti k grehu, posebno pa k pijančevanju in nečistim grehom pa štejem tudi neko posebno navado, ktero sem le tukaj našel. Na prvi pogled se ta navada marsikteremu nekaj nedolžnega, ja še celo pobožnega zdi. Pa poglej nekoliko bolj natanjko in videl boš, da tukaj velja pregovor: „Če se Bogu kapela zida, že tudi hudič en oltar za se v njo po-

stavi.“ Kaj se vam zdi, katero navado pa mislim? Da vam naravnost povem: tako imenovano svečarijo.

Prav in lepo je, kerščanski mladenči! da skerbite za svečavo hiše božje. Glejte sveče vaše gorijo v cerkvi, k božji časti in vas opominjajo Jezusa, ki samega sebe „luč sveta“ imenuje. Pa zdi se mi, da se pri vaši svečariji nekaj farizejskega, ja še celo ajdovskega nahaja. Nekaj farizejskega? Le poterpite, da vam povem, kdo so bili farizeji. Farizeji so bili ljudje, ki so le pred svetom hvale iskali in so pustili pred seboj trobiti, kedar so kaj dobrega storili; so pa tudi kakor Jezus govori, svoje plačilo že prejeli. Kaj je pa to, ljubi mladenči! kedar si pustite tudi vi pri svečariji trobiti in piskati? Še celo nekaj ajdovskega? Ja veliko ajdovskega, in ne bom se zagovoril, če celo rečem, da še ajdje niso tako pijančevali, nesramno klafali, gerdo peli in vganjali, kar zdaj marsikteri svečarec uganja. Oj res sramota za kristjane! Bleda luna, prijazne zvezde, oh da morate toliko gerdih grehov gledati! — Pa še nekaj: Kaj imajo pa dekleta pri svečariji? Odpustite ljubeznjivi! da vas tukaj opominjam nekih malih, černih živalic, ktere vsi poznate. Te imajo perute, nas posebno po letu nadlegujejo in gospodinji tudi tako rade v vročo jed padajo. Kako se te živalice imenujejo in kaj ta prilika pomenja, prepustim dekletom tuhtati, ktere rade po svečarijah letajo. Le toliko rečem, da poštena, sramožljiva dečla se bo tudi svečarij skerbno ogibala in iz ljubezni do Jezusa si še marsiktero dopuščeno veselje pritergala. Ne mislim s tim koga žaliti, ampak iz najboljšega namena sem mislil le resnico povedati, „resnica pa večkrat oči kolje“. pravi pregovor. Mesto, na katerem zdaj stojim ni mesto, da bi se priklanjal kateremu, ampak da brez vsega straha terdim resnico, ker tudi vem, da sv. Peter sam govori: „Boljši se je ljudem zameriti, kakor Bogu.“

Tako torej Jezus res, kakor sem vam zdaj pokazal, z neizmerno ljubeznijo objema vse nedolžne. Pa, morebiti bo marsikteri na tihem zdihtnil: „Oh za mene je ta nauk že prepozen, ker moja nedolžnost je splavala že po vodi, grešil sem, grešila sem.“ Ne obupaj ljuba duša! saj bom zdaj tudi v tvoje skeleče rane nekoliko hladilnega olja vlil, ker povedal ti bom, da s svojo neizmerno ljubeznijo objema Jezus tudi vse resnične spokorne grešnike in grešnice, kar vam povem v

II. d e l u.

To resnico nam poterduje sv. pismo in vsakdanja skušnja.

1. Le poslušajte, kako ljubeznjivo Jezus k spokornim dušam govori in kako lepo jih sprejema: „Pridite k meni“, nam on tako ljubeznjivo kliče, „pridite vsi k meni, ki se trudite in ste obteženi, in jes vas bom pokrepčal.“ Pridite vsi k meni, nedolžni in tudi vi,

ki ste globoko padli, le k meni vašemu pastirju se vernite, saj: „Sin človekov je prišel iskat in zveličat, kar je bilo zgubljenega.“ O res tolažbe polne besede iz ust našega Odrešenika! In le pomislite, ljubeznjivi! kako usmiljeno je tudi Jezus grešnike in grešnice sprejemal! Spomnite se sv. Matevža, kako ga je Jezus za svojega učenca izvolil! Spomnite se nesrečnega Petra, uboge Magdalene kako usmiljenega se je Jezus do njih skazal. In od Caheja, višega cestinarja ste danes tudi čuli, kako je Jezus le pri njemu hotel ostati. Ja, še celo na križu neki revni grešnik pri njemu usmiljenje najde. Oberne se namreč k Jezusu in mu zaupljivo reče: „Gospod! spomni se tudi mene, kedar prideš v svojo kraljestvo!“ In Jezus mu odpusti grehe in mu sv. raj obljubi rekoč: „Resnično ti povem še danes boš z menoj v paradizu.“ Kdor tako ravna, mora pač res usmiljeno serce do revnih grešnikov imeti.

2. Da objema Jezus z neizmerno ljubeznijo tudi vse spokornike in spokornice, nam pove tudi naše lastno življenje, vsakdanja skušnja. O koliko izmed nas jih je globoko, globoko padlo, pa kakošna je bila Jezusova ljubezen do nas? Jezus nas ni še zapustil, timveč tako lepo nas je k sebi vabil zdaj skoz našo vest, zdaj skoz pridige, zdaj skoz svete bukve, zdaj skoz spovednike, križe in težave. In če smo poslušali njegov glas, in se svojih grehov zgrevano spovedali, nam je usmiljeni Jezus odpustil vse naše grehe, in povernil se je spet v nas sveti mir, tolažba in zveličanje, in angelji božji so se veselili, da sta se grešnik in grešnica k Bogu spet nazaj podala.

O kristjani! če to prav premislimo, moramo vendar spoznati, kako neizrečeno nas Jezus ljubi; zatorej pa tudi mi molimo in občudujemo to njegovo neskončno ljubezen, in tudi mi ga ljubimo s tim, da spolnujemo zanaprej zvesto njegove zapovedi. Kličimo pa tudi v njegovo neskončno usmiljenje rekoč: O Gospod Jezus! usmili se nas! usmili se nas! in odverni od nas težko šibo, ktero smo s svojimi grehi zaslužili. Amen.

Pridiga za XXIV. pobinkoštno nedeljo.

(Svojo voljo moramo Božji volji podvreči; gov. M. T.)

„Gospod, če hočeš, me zamoreš očistiti.“
(Mat. 8, 2.)

Vvod.

Veliko sovražnikov nas na tem svetu obdaja noč in dan. Ne-katere izmed teh z lastnimi očmi vidimo, in so tisti hudobni ljudje, ki nam sedaj s svojimi jeziki, sedaj s svojimi deli kaj hudega želijo, ali kako škodo prizadenejo. Še več pa imamo nevidnih sovražnikov, in ravno ti so nam najbolj nevarni in najbolj škodljivi. Te verste sovražniki so peklenške hudobe, katere bi nas, ako bi jim Bog pri-pustil, v pekel pripravile. Taki naši sovražniki so nam pa še vzlasti naše e-trasti, naša huda nagnjenja. Med vsemi temi sovražniki pa nam ni nobeden bolj nevaren in škodljiv, kakor naša lastna spa-čena volja. Ta je ne le začetnica vseh grehov in kriva, da je pekel s pogublenci napolnjen, temuč je tudi tako strupena, da še celo naša dela otrova, in jih ob zasluženje in plačilo pripravi, Postavim: Molatev, post, zatajevanje, ubogajme dajanje cerkvam in ubogim so dobra dela; ali če nas k tem dobrim delom naša, ne pa božja volja nagiba, so vsa brez plačila pred Bogom. Da ob to zasluženje in plačilo pred Bogom ne pridemo, biva ta edini pripomoček, da svojo voljo vselej in povsod božji volji podveržemo, — po izgledu gobo-vega v današnjem sv. evangelji, ki je Jezusa zdravja prosil, rekoč: „Gospod, če hočeš, me zamoreš očistiti.“ Hotel je reči: Gospod, tebi je moja nadloga znana, želim je rešen biti; ali moja volja je slepa, jes ne vem, kaj da mi je v korist; le tebi je vse to popol-nem znano, zato naj se mi zgodi, kakor ti hočeš.

Svojo voljo toraj v vsem in vselej božji volji podvreči, bodi danes naš nauk, in me o njem na dalje zvesto poslušajte!

Razlaga.

Božji volji se moramo v vsem in vselej podvreči, ker božja volja je najviša, katerej se mora vse ukloniti, jej vse pokorno biti. Za-kaj to je tista zapovedovalna volja, ki je v začetku iz nič vstvarila nebo in zemljo. Le rekel je, in je bilo; le hotel je, in zgodilo se je. Pri tej priči vtrinja se je z nebes svit neštivilnih luč s solncem, luno in zvezdami, in zemlja obdarovana bila je z morjem, rekami in po-toci, s hribi in dolinami, ter napolnjena z živalmi in rastlinami

vsake verste. Bog edini je tisti najvišji Gospod, ki ga nima nad seboj nobenega gospodovalca in kateri nobenega ne potrebuje, in zato zapoveduje, česar in kakor hoče; vse mu mora biti pokorno in spolnovati njegovo voljo. Za tega del pravi sv. Anzelm: „Kralj je v svojem kraljestvu najvišji in najmogočnejši, in zato on sam nosi krono in kraljevo palico; tako je Bog najvišji, in le njemu in nikomur drugemu se ne spodobi storiti po svoji volji.“ Božja volja je tako rekoč tista velika ura, po kateri se morajo vse druge ure sveta ravnati.

Božja volja je pa tudi najmočnejša in najmogočnejša volja, kateri se noben angelj in nobena stvar zoperstaviti ne more, kakor je pisano: „Gospod, kralj vsemogočni! v tvojo oblast je vse položeno in ni ga nobenega, ki bi mogel tvoji volji zoperstati.“ Res je, da se grešnik nekoliko časa božji volji vstavlja; ali to vstavljanje grešnika nikakor ni njegova zmaga, ampak je le kratek upor zoper Boga, kakor je bil upor napuhnenih angeljev. Ali kakor je Bog napuhnjene angelje spred svojega obličja zavergel, in jih po besedah aposteljniovih z večnimi verigami v peklu priklenil, tako ukroti tudi uporno voljo slehernega grešnika in ga s hudobnimi angelji vred primora, s strahom in s trepetom spoznati najmogočnejšo voljo božjo. Ja, v sv. pismu nahajamo izglede, iz katerih se lahko prepričamo, da Bog velikokrat ljudi, ki se izpolnovanju njegove volje upirajo, k izveršitvi svojih povelj prisili. Tako, na priliko, je Bog preroku Jonu zapovedal, da naj v Ninive in ondi oznanuje pokoro, ter je zažugal, ako se v 40 dneh ne spokoré in ne poboljšajo, da bo mesto s prebivalci vred pokončano. Temu povelju pa se je hotel prerok Jona umakniti in Bogu ubežati črez morje v mesto Tarzis. Do morja prišedši poda se na barko, ki je imela v to mesto odjadrati, in si misli, da je tako dosti daleč od Niniv proč in ga Bog k temu povelju ne bo več silil. Ali kmalu se je prepričal, da se božji volji nihče ne more vstaviti. Zakaj, ko odrine barka od kraja, vzdigne se na morji hud vihar in brodniki hoteli so izvedeti, kateri izmed popotnikov je te vihre in nevarnosti kriv, ter vadjajo in vadjla zadene Jona. Brodniki ga primejo in veržejo v morje. Tu ga požre velika morska riba, in v trebuhu te ribe Jona 3 dni in 3 noči k Bogu moli, dokler ga riba ravno blizu mesta Ninive na suho iz sebe bruhne. Tako je toraj Bog preroka Jona prisilil, da je moral, rad ali nerad spolniti njegovo voljo.

Ravno to so poskusili bratje Egiptovskega Jožefa. Bog je namreč Jožefu še v očetovi hiši po sanjah dal razodeti, da ga bode kralja storil. Te sanje je Jožef svojemu očetu in svojim bratom povedal; ali bratje ga iz nevoščljivosti prodajo Izmaeljskim kupcem, kateri ga v Egipt odpeljejo in ondi prodajo. Sedaj si pač bratje mislijo, da se jim ni več treba bati, da bi Jožef kedaj črez nje gospodoval. Ali ravno te okoliščine se je Bog poslužil, da je svojo voljo izveršil. Kralj Faraon ga je potem, ko mu je njegove sanje

od 7 debelih in 7 medlih krav tako modro razložil, postavil za svojega namestnika črez ves Egipt in mu dodelil kraljevo čast. In ko pridejo njegovi bratje v Egipt žita kupovat, morali so se pred njim kot svojim kraljem in gospodom uklanjati. Glejte, tako so ljudje pogostoma primorani, radi ali neradi podvreči se vsemogočni volji božji.

Ker je pa volja božja najvišja in najmogočnejša, kateri se nobena stvar zoperstaviti ne more, učiti se nam je iz tega, da se moramo tej božji volji vsigdar, bodi si v sreči ali nesreči, v zdravji ali v bolezni, v revščini ali v bogastvu brez ugovarjanja ali obotavljanja podvreči; zakaj zoper to božjo voljo ni nobenega oporekanja več, zastoj je vse človeško modrovanje in prazne so vse pritožbe zoper križe in nadloge. Božja volja je, da na svetu eni gospodujejo, drugi pokorščino skazujejo, eni revščino, bolezni in pomanjkanje terpe, drugi v zdravji, v bogastvu in v obilnosti žive, in tej božji volji se ne more nihče umakniti, in nihče svojega križa brez božje volje z ramen vreči. Zato nam ne ostaja nič drugega, kakor da vselej in povsod svojo uporno voljo božji volji podveržemo, k Bogu sicer za polajšanje težkih križev molimo, ali nikdar ne brez pristavka: „ne moja — ampak tvoja volja naj se zgodi.“ V izgled spolnovanja božje volje naj nam bodo angelji v nebesih in sin božji sam. Zakaj kakor je veliki angelj Rafaelj na božje povelje spremljal mladega Tobija po vseh njegovih potih, tako spremljajo in varujejo angelji božji tudi nas, in vse to iz božje volje. Zato nas je Jezus učil moliti: „Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih, tako na zemlji“, in s tem prosimo, da bi še mi božjo voljo vselej in povsod tako radi spolnovali, kakor jo spolnujejo angelji in svetniki v nebesih. In celo Sin božji, ko je človek postal, ni prišel spolnovat lastne, ampak voljo božjo. „Prišel sem, pravi, da izpolnujem voljo svojega Očeta, ki je v nebesih.“ Po tej Očetovi volji bil je kakor ubogo človeško dete v Betlehemskelem hlevu rojen, je lakoto in žejo, mrz in vročino, zasramovanje in preganjanje terpel, in naposled na križu med razbojnikoma izdihnil svojo dušo. Vse to je Sin božji iz rok nebeškega Očeta radovoljno sprejel in vsepovsod svojo voljo volji nebeškega Očeta podvergel.

Sklep.

Po njegovem izgledu torej, ljubi moji! ako nam Bog ta ali uni križ pošlje, smemo sicer tudi mi prositi: „Oče! odvzemi mi ta kelih terpljenja,“ ali nikoli ne pozabimo k temu pristaviti tudi njegovih besed: „Vendar ne, kakor jes, ampak kakor ti hočeš, se mi zgodi!“ Le tako nam bo potem naša pokorščina in vdanost v voljo božjo, tako nam bodo križi in težave, revščina in pomanjkanje v plačilo in gotovo zasluho večnega življenja. Amen.

Pridiga za XIII. pobink. nedeljo. Pred podelitvijo sv. Birme v Škocjanu 12. avg. 1883.

(Čemu so prišli knezoškof, in kaj smo jim zato dolžni? Gov. J. S—c)

„Pazite na se in na vso čredo, v kateri
vas je sv. Duh škofe postavil.“
(Djanje apost. 20. 28.)

V v o d.

Gobovi možje, o katerih danešnje sv. evangelje govori, so Kristusa milo prosili, naj bi jih ozdravil. Usmiljeni Jezus usliši njih prošnjo. Ozdravi vsih desetero in jih pošlje k duhovnikom, rekoč: „Idite in skažite se duhovnom.“ (Luk 17, 14.)

Tudi vi, preljubi prebivalci v Podjanski dolini! ste priserčno želeli, naj bi prišli prevzvišeni in milostni novi gospod knezoškof prej ko prej tudi v naše kraje. In glejte: „Kdor prosi prejme.“ (Luk. 11, 10). Ker je v naših krajih že mnogo otrok, ki so pripravni za prejetev zakramenta sv. birme, zato so Njih milost blage volje sprejeli povabilo prečastitega Škocijanskega g. župnika, in so si ravno danešnji dan izvolili, da položijo svoje posvečene škofove roke na glave vašim otročičem in pokličejo doli na nje sedem darov tolažnika sv. Duha. In ravno tebe, poštena Škocijanska fara je pred drugimi slovenskimi farami sreča in čast zadela, da imaš danes v svoji sredi višjega pastirja, s katerim je Bog kakor nekdan z Aronom večno zavezo sklenil, in mu je dal duhovstvo med ljudstvom, in ga je s častjo osrečil, in ga je opasal s slavnim pasom, in ga je oblekel v častitljivo oblačilo, in ga ovenčal z najdražjim orodjem.“ (Sirah 45, 8—9.)

Kakor hitro smo duhovniki zvedeli, da bo v Škocijanu birma, smo veselega serca oznanovali: „Idite in skažite se duhovnom!“ Idite pred svojega višjega pastirja, postavite pred njega otročiče, naj da prejmejo po pokladanju škofovih rok milost sv. Duha, da bodo svojo vero stanovitno spoznali in po njej živeli.

Danes tedaj so se spolnile naše vroče želje, in jes najnevrednejši med svojimi duhovskimi brati se ne bojim vpričo svojega škofa pridigovati in vpričo toliko učenih gospodov, vsaj „učenim je lahko pridigovati“; pa tega se bojim, da ne bi našel zadosti pripravnih besedi, s katerimi bi svoje veselje nad prihodom naslednika sv. apostelnov na znanje dati zamogel.

Že vem. Kakor nekdan kralj David v svojem 117. psalmu, pozdravljam tudi jes danešnji dan. „To je dan, kterega je Gospod naredil: radujmo se, in veselimo se v njem (ps. 117, 2—4.)

Pridigarju je pa le malo časa za govor odločenega, in več gospodov mi je reklo: „Le kratko! prav kratko naredi!“ Bodi tedaj! V kratkem vam povem:

I. Čemu so prišli naš višji pastir, in

II. kaj smo jim mi zato dolžni?

Sveti Duh pridi v nas in razsvitluj nas, mene, ki govorim, in vas, ktere prosim, naj me zvesto in poterpežljivo poslušate!

I. del.

Čemu so prišli naš višji pastir?

Ne prederznem se svojega škofa na to opominjati, čemu da so prišli, vsaj jim je to že sv. apostelj Pavelj povedal, ki je v Militu zbranim škofom rekel: „Pazite na se in na vso čredo, v kateri vas je sv. Duh škofe postavil, vladati cerkev božjo.“ (Dj. ap. 20, 28.)

Prišli so tedaj, da pogledajo.

1. kako stoji s to cerkvijo,

2. z vašo vero in z vašim življenjem. Prišli so

3. da podelijo otrokom sv. Duha, pa tudi

4. da molijo za vse pomerle farmane.

V kratkem: Prišli so, da pogledajo, ali je pri vas vse tako uravnano, kakor tirja večja čast božja in zveličanje vaših duš.

1. Milostljivi knezoškof so prišli pogledat, kako kaj s cerkvijo stoji. Ali je tako napravljena, snažna in okinčana, kakor se spodobi za hišo, v kateri prebiva kralj nebes in zemlje. Kakošna da je cerkev, bodo knezoškof sami pogledali; da so pa Škocijanski farmani vneti za lepoto hiše božje, in da imajo za čast božjo odperete roke, pričajo nam novi, težki in lepo vbrani zvonovi, ki so ravno zdaj višjega pastirja že od daleč pozdravljali. Mislim, da mora škofovo serce močno razveseliti, kedar najdejo cerkev snažno in spodobno okinčano, čedne oltarje in vso cerkveno pripravo v dobrem rodu Gotovo se tega njih serce veseli kakor serce kralja Davida, ki v svojem 121. psalmu tako-le prepeva: „Veselim se tega, kar mi pravijo: V hišo Gospodovo pojdemo (ps. 121, 1.)“ O naj bi pa tudi vi, pošteni farmani! z ravno tem svetim pevcem pri svoji skerbi za hišo večnega Kralja reči zamogli: „Gospod! ljubim lepoto tvoje hiše, in kraj, kjer prebiva tvoje veličastvo.“ (ps. 25, 8.)

2. „Pazite na se in na čredo, v kateri vas je sv. Duh škofe postavil“, je sv. apostelj Pavelj škofom rekel, in svojemu ljubljenu učencu Timoteju je naročil: „Pazi na se in na nauk; bodi v tem stanoviten.“ (I. Tim. 4, 16.) Ker so pa škofje nasledniki svetih aposteljnov, zato so pa tudi naš višji pastir k nam prišli, da preiščejo, kako z vašo vero in kako ste v nji podučeni. In ker je tudi sam Kristus aposteljnem naročil, „naj ljudi učijo spolnovati vse, karkoli jim je bil zapovedal,“ (Mat. 28, 20.) zato morajo pa tudi škof poizvedeti, ali deržimo to, kar nam

je Kristus zapovedal, ali spolnujemo božje in cerkvene zapovedi. Oh, v tih rečeh bi zamogel svojemu škofu marsikaj, ja prav veliko, potožiti; pa nočem kaliti občnega veselja, katero danes vso faro, vso okolico navdaja. Obernem se rajše do vas kerščanskih starišev, ter vas v imenu svojega in vašega škofa prav priserčno prosim: Bodite skerbni očetje in pobožne matere, in izredite svoje otroke po naukih sv. vere, izredite jih v strahu božjem! — Obernem se k vam kerščanskim mladenčem, in vas v imenu vašega škofa prosim: Ostanite pravoverni Slovenci! Bodite v nauku — v veri — stanovitni, kakor vas opominja sv. apostelj Pavelj. Bodite kinč domače fare, veselje svete katoliške cerkve, up naše domovine!

Obernem se do vas, poštene deklice, izvoljene neveste Kristusove, ter vas v škofovem imenu prosim, da ostanete vedno čiste in sramožljive, da položite enkrat, ako vam Bog zakonskega stanu ni namenil, deviške trupla v hladno zemljo, čiste duše pa izročite v roke najlepšega ženina, najvišjega pastirja in škofa Kristusa.

Obernem se k vam, preljubi otročiči moji! posebno k vam, ki bote danes po rokah našega škofa zakrament sv. birme prejeli. O še tako mladi, pa vendar že posode sv. Duha, vojščaki za sveto vero pod banderom sv. križa! — Slehernega izmed vas bi po izgledu svojega božjega mojstra (Mark. 10, 16.) rad v naročje vzel, ga poljubil in objel, in bi mu rekel: O dete moje, dete ljubo, dete srečno! ne zabi nikedar današnjega dneva. Danes so prišli velik gospod, sam milostljivi knezoškof,

3. da podelijo tebi pa tudi drugim otročičem poterjenje v sveti veri po zakramentu sv. birme. Imel bi scer tukaj govoriti od zakramenta sv. birme, ker so mi pa gospodje naročili, da le kratko, in ker mislim, da so otroci v tem, kar ta zakrament zadeva, za silo že podučeni, zato naj otroke iz misli pustim, in le še botrom in botram — gotejem in goticam, — nekatere kratke besede povem: Tudi vi, goteji in gotice! ne zabite nikedar današnjega dneva, in ne mislite, da ste svojo dolžnost s tem že spolnili, ako ste danes otrokom kakošen ranjš, ali kakošno oblačilo ali kaj sladkega in dobrega v roke stisnili. Ne te, ampak vse večji dolžnosti danes prevzamete. Kedar bote svoje desnice otrokom na njih desne rame pokladali, je ravno tako, kakor da bi hotli reči: Jes pričam pred Bogom, pred škofom, pred drugimi duhovniki, in pred vsimi zbranimi, da bom za to skerbel, da bo ta otrok sv. katoliško vero pred vsem svetom spoznal, in da bo tudi živel po naukih sv. vere. O kumeji, kumice! pomislite na to in spomnite se, da bote enkrat odgovor dajali tudi od otročičev, ktere ste danes pred svojega škofa peljali.

4. Naš višji pastir pa so še za neke druge reči del k nam prišli, na katero morebiti pa vi še ne mislite.

Pomislite, ljubi farmani! da zunaj cerkve počivajo v blagoslovljeni zemlji vaši rajni očetje, ki so bili v vsem življenju stebri

stare slovenske poštenosti, počivajo dobre mamice, ki so vas dojile, počivajo berzni otročiči, dragi bratje, ljube sestre, dobri prijatelji, znanci, dobrotniki in duhovni pastirji. „To sami vemo“, pravite vi; jes vam pa nekaj iz sv. pisma povem:

Sv. evangelist Janez nam pripoveduje v V. poglavju, da je bila o Kristusovem času v Jeruzalemu neka kopel z imenom Betzajda, v katero je angelj božji ob časih prišel, in je storil, da je voda pljivkala. In kdor je po pljivkanju vode prvi v kopel stopil, je ozdravil, katero bolezen koli je imel. Bil je med drugimi pa tudi neki človek tam, ki je bil 38 let bolan. H kopeli pride tudi Jezus in bara bolnika, ali hoče ozdravljen biti? „Gospod! pravi ta, „nimam človeka, da bi me, kedar se voda skali, v kopel djal.“ (Jan. 5, 2—7.)

Ljubi moji! naj bi rajne farmane, ki imajo v vicah še kaj terpeti, danes vprašal, zakaj so še v terpljenju, bi mi mnogo izmed njih kakor evangeljski revež vtegnilo odgovoriti: Gospod! nimamo človeka, ki bi nas položil v kopel Jezusove kervi, nimamo koga, ki bi molil za nas, nimamo človeka, ki bi nam z daritvijo sv. meše in z dobrimi deli pomagal iz strašnih vic. Naši otroci, naši stariši, naši bratje in sestre, naši sosedi in prijatelji so pozabili na nas! O ne, ne, ne tako, ne tožujte tako ne, ubogi rajni farmani, ki imate na onem svetu še kaj terpeti in še ne gledate božjega obličja. Je, ki vas ni pozabil, in ta je naš višji pastir, kterega očetovska ljubezen tudi vas objema. Ravno zdaj se bodo oblekli premilostljivi knezoškof, da darujejo sv. mešo za žive in mrtve farmane. Da tudi vas, uboge od sveta zapuščene duše! denejo v kopel Jezusove presvete rešnje kevi. Pri sv. daritvi bo pljivkala Jezusova kri tudi za vas, naj bi vas ozdravila in vseh madežev očistila. Po končanem sv. opravilu pa se bodo višji pastir z duhovniki in vernimi vred venkaj podali na blagoslovljeno pokopališče, ter škropili z blagoslovljeno vodo tihe posteljce vaših rajnih, in bodo molili za nje, naj bi jim Bog dal večni mir in pokoj, in naj bi jim svetila večna luč.

Zato tedaj, zato, ljubi Škocijanski farmani! so prišli k vam vaš višji pastir, da pogledajo, kako stoji z vašo cerkvijo, vašo vero, vašem življenjem, da podelijo birmancem sv. Duha, in da priporočijo vse rajne farmane v usmiljeno serce božje. — Oj, skoraj bi bil že pozabil, da sem obljubil duhovskim bratom, da bom kratko pridi-goval, torej le še prav malo besedi o tem, kar smo mi svojemu škofu za to dolžni.

II. del.

Dolžni smo jim spoštovanje, pokorščino, ljubezen in hvaležnost.

1. Ker so naš škof pravi naslednik svetih aposteljnov, dolžni smo jih spoštovati. Skažite jim tedaj, preljubi farmani! vse spoštovanje. V njih spoštujte pa tudi slehernega duhovnika, kterega

vam oni pošljejo, vsaj vas k temu opominja že sv. apostelj Pavelj, rekoč: „Tako naj nas ima vsak, kakor služabnike Kristusove in delivce božjih skrivnost. (I. Kor. 4, 1.)

2. Bodite svojemu višjemu pastirju pa tudi pokorni, ker oni, kakor uči sv. apostelj Pavelj, „čujejo za vaše duše in bodo za nje odgovor dajali.“ (Hebr. 13, 17.) Odgovor dati pa za toliko tavžent duš ni lahka reč, zato pravi sveti škof Adalbert: „Mitro na glavi in palico v roki nositi, ni ravno težko; ali strašno je, če se pomisli, kako natančen odgovor se bo moral enkrat Sodniku živih in in mertvih dajati.“ (Življ. Svetn. II. 106.)

3. Ker so naš višji pastir iz gole ljubezni do nas k nam prišli, jim pa tudi mi povračujmo ljubezen z ljubeznijo! V otročji ljubezni s škofom, s svojim duhovskim očetom, bomo v ljubezni tudi z Jezusom.

4. Iz ljubezni pride hvaležnost, zato bodi izrečena našemu višjemu pastirju tudi najtoplejša zahvala za njih prihod v naše kraje! Ker pa oni ne iščejo toliko naše zahvale kakor pa naše molitve, zato hočemo po izgledu prvih kristjanov, ki so za Petra pobožno molili, ko je bil v ječi, tudi mi prav pridno moliti za svojega škofa Petra, ki so tudi v velikih skerbeh posebno zavoljo pomanjkanja duhovnov.

S k l e p.

Ker ste se danes k nam potrudili, preuzvišeni in premilostljivi knez in škof! da pogledate, kako stoji s to cerkvijo, z našo vero in našim življenjem, da podelite birmancem sv. Duha, da pa tudi molite in darujete za naše rajne, zato sprejmite blage volje tudi naše največe spoštovanje, našo pokorščino, našo ljubezen, našo najtoplejšo zahvalo, pa tudi našo obljubo, da bodemo pridno molili za Vas, svojega višjega pastirja naj bi še mnogo, mnogo let „pazili na čredo, v kateri vas je sv. Duh škofa postavil.“ Ko pa denete enkrat svojo škofovo palico za vselej na stran, naj bi Vam Jezus, pastir vsih pastirjev spregovoril besede prevesele: „Euge, serve bone et fidelis, quia super pauca, fuisti fidelis, super multa te constituam, intra in gaudium Domini tui. Prav, dobri in zvesti hlapec! ker si bil v malem zvest, te bom črez veliko postavil; pojdi v veselje svojega Gospoda.“ (Mat. 25, 21.) Amen.

Družba sv. Mohora.

Letos se je družba razvila tako sijajno, takó velikansko, da njen razvitek presega vse naše nade, vse naše upanje! Kajti 28 390 udov je letos družbi pristopilo, blizo štiri tisoč več kot lani. Toliko jih dosedaj še nijedno leto ni bilo vpisanih. Imenik dokazuje, da se je število ndov po vseh ško-

fjah pomnožilo in sicer v Goriški nadškofiji za 1075, na Koroškem za 219, v Lavantinski škofiji ni je dekanije, da ne bi štela več udov kot lani, 1139 družnikov je na novo vpisanih. V Ljubljanski škofiji se je povečalo število udov za 1135, v Terzaško-Koperski za 160 itd. In kdo je največ pripomogel k tako ne pričakovanemu in tako velikanskemu razvitku naše družbe? Vpisovanske pole pričajo, da veliko novih udov je privabila obče pohvaljena Volčičeva knjiga: „Življenje Marijino“, druge zopet je kar „vlekla“ težko pričakovana cerkvena pesmarica: „Cecilija“, in zaželeni knjiga: „Cerkvena zgodovina“.

Duhovniške zadeve.

Kerška škofija. Za provizorje gredó č. g. Fišnaler Franc od Sv. Kervi v Št. Danijel na Zili; č. g. Miklav Verban iz Sp. Dravberga v Slovenji Šmihel; č. g. Bader Ign. iz Milstata v Reihensavsko Šmarjeto in č. g. Hain Jož. iz Šmarjete v Št. Urh blizo Terga. Č. g. Jandl Jan. je prestavljen iz Št. Danijela za kaplana v Milstat in začasno bota pomagala č. g. Kubica Jož., dosedajni kaplan v Nemški Kapli, v Št. Vidu, in dosedajni kaplan v Motnici č. g. Pfohl Jož. v Kraighu. Pastirsko službo so nastopili: č. g. Krainer Jernej kot kaplan v Motnici; č. g. Kotnik Franc kot kapl. v Spodnj. Dravbergu; č. g. Korhon Jakob, kot kaplan v nemški Kapli in Kristof Andrej kot kaplan v Kotarčah. Č. g. Jetmar Slavoljub, fajmošter v Mohličah, je zaradi bolehnosti stopil v stalni pokoj in Mohliško faro mora zaradi pomanjkanja duhovnov oskerbovati sosedni župnik v Galiciji, č. g. Ledvinko Alojzij. Č. g. Kesnar Anton, mestni kaplan v Celovcu, prestopil je k Uršulinkam za spovednika in slovenskega pridigarja. V pokoj sta stopila č. g. Wucherer Luka, župnik v Borovljah in č. g. Jetmar Eduard, župnik v Mohličah. Č. g. Klemenčič Anton, provizor v Št. Mohoru, prevzel je oskerbnništvo Borovljanske fare s Podljubelom. V duhovno službo na novo vstopil je č. g. Lasnik Štefan kot kaplan v Št. Janžu pri Mostecu. Č. g. Kuess M. pride za kaplana k glavni fari v Celovec, in v Beljak na njegovo mesto pride č. g. Einšpieler Gregor.

Goriška nadškofija. Dosedajni nadškof. kancelar in kanonik preč. gosp. Kafol Štefan je postal pravi kanonik metropolitanske cerkve. Č. g. Pirih Mihael dozd. Podmelski župnik je penzioniran.

Terzaška škofija. Prestavljeni so duhovniki: Č. g. Skabar Ivan gre k Jezuitarski župniji v Terstu; k sv. Ivanu blizo Tersta ne pride za duh. pomočnika Zlobac Peter, ampak Šobar Miha; v Vatovlje gre č. g. Zajdela Anton. Č. g. Šumberac-Šote M. imenovan je župnikom v Maščenicah. Č. g. Breclnik Ivan, župnik v Hrušici imenovan je konzistorijalnim svetovalcem in dekanom Jeljšanske dekanije (ktero čast je zaradi visoke starosti č. g. Pušavec Val. odložil.) — Umerl je g. Špičič Anton, bivši župnik v Kastvu. R. I. P.!

Lavantinska škofija. Č. g. Klepač Fr., novomešnik nameščen je kot kaplan pri sv. Hemi. Čč. frančiškani: Fr. Pantaleon Maher iz Gradca v Maribor, fr. Filip Bart od sv. Trojice v Lankovce in fr. Vinko Čerič iz Maribora v Gradec.

Ljubljanska škofija. Prestavljeni so: č. g. Belec J. v Kropo; č. g. Berlic Jan. kot f. oskerbnik v Belopeč; č. g. Terček Miha na Vače; č. g. Kramar Pavelj v Adlešiče; Nagode Janez v Horjul. Semeniški duhovniki so nastavljeni: Č. g. Hoenigman Fr. v Črni Verh; č. g. Kalan Andr. v Predoslje; č. g. Jaklič Ant. v Metliko; č. g. Krek Fr. v Žire; č. g. Lukanec Jož. v Ložice; č. g. Bajec Jak. v Suhorje; č. g. Rome Jož. v Šmihel pri Novem mestu.

Spremembe v frančiškanski provinciji sv. Križa. V Ljubljano pride č. o. Evstahij Ozimk, Exprovincijal iz Gorice. — V Gorici je postal gvardijan č. o. Evgenij Heglar; sem še tudi pride č. o. Teofil Respet iz Tersata, in č. o. Vilibald Sever iz Pazina. — Na Tersatu je postavljen za gvardijana č. o. Feliks Podbregar; tje tudi pride P. Marijan Širca iz Gorice. — V Novem mestu č. o. Hugolin Sattner, gvardijan; č. o. Viljem Vindišar, učitelj na ljudski šoli; dosedaj v Nazaretu. — V Kamniku je imenovan č. o. Rajnerij Kokalj za gvardijana; semkaj tudi pride č. o. Teodorik Muren iz Nazareta, — V Nazaret sta prestavljena čč. oo. Romvald Jereb in Otmar Vidic; prvi iz Kamnika, drugi iz Jaske. — V Brezicah je gvardijan postavljen č. o. Efreml Turk, v Samoboru pa č. o. Albert Pintar, dosedaj gvardijan na Tersatu. — V Pazin pride za gvardijana č. o. Hugon Novljan, dosedaj gvardijan v Jaski. V Jaski pa je gvardijan č. o. Nikolaj Traven, dosihmal gvardijan v Samoboru. — V Samobor prideta čč. oo. Solan Nadrah iz Jaske in Kalasancij Margreitner s Klanca. — V Klanjec pride č. o. Samuel Kimovec dosedaj v Samoboru.

V provinciji čč. oo. kapucinov postali so gvardijani: V Lipnici o. Teofil; v Irdningu o. Fulgencij; v Knittelfeldu o. Lorenc; v Muravi o. Honorij; v Schwannbergu o. Rihard; v Kerškem o. Odilo, v Celovcu o. Gregorij; v Wolfsbergu o. Gottfried; v Gorici o. Rafael. — Premeščeni so med drugimi čč. oo. Iz Irdninga o. Natanael v Knittelfeld, o. Joachim v Muravo, o. Peter v Schwannberg, iz Gorice o. Hermenegild v Loko; iz Wolfsberga o. Romuald v Irdning; iz Kerškega o. Luka za vikarja v Škofjo Loko; iz Murava o. Teodozij v Irdning; v Knittelfeldu ostane o. Ludvik vikar; iz Škofje Loke o. Irenej za vikarja v Celje; v Schwannbergu postane o. Bonifacij vikarij; premeščeni o. Kajetan v Celje, o. Ambrozij v Gorico, o. Maksimilijan (vernivši se z Misijona v Ameriki) postane tam ravnatelj III. redu in katehet.